

Finnish
61-1210

PARADOKSI

A Paradox

10.12.1961
Jeffersonville, Indiana, USA

tekijä
William Marrion Branham

Tätä kirjaa saa vapaasti jakaa ja monistaa ei-kaupallisiin tarkoituksiin. Tämä lisenssi on yleinen ei-kaupallinen, ei johdannaisia teoksia käsittävä lisenssi. Lisätietoja saa osoitteesta www.biblebelievers.org/messagehub.

PARADOKSI

1. Hyvää huomenta, ystävät. On etuoikeus olla täällä jälleen tänä aamuna. Ja he sanoivat heillä olleen jonkun erikoiskokouksen, josta he olivat tehneet pöytäkirjat, ja halusivat minun kuulevan ne, nähdäkseen olisiko minulla jotakin sanottavaa sen puolesta tai sitä vastaan, sanoivat sen koskeneen näitä yksityisiä tapaamisia, joiden kanssa heillä oli joitain vaikeuksia. Minun mielestäni se on hienoa, sillä tavalla. Minä hyväksyn sen. Silloin se antaa minulle jonkinlaisen mahdollisuuden.

2. Heitä on niin monia, uskoisin että on noin kuusisataa odotuslistalla juuri nyt, jotka odottavat tavatakseen minua. Ja minulla on moraalinen velvollisuus sanani mukaisesti viipyä kunkin kanssa, kunnes kuulemme Jumalalta sanan tuolle henkilölle. Ja sitten jos teette niin, te saatatte odottaa tuon yhden henkilön kanssa kaksi tai kolme viikkoa, ennenkuin itseasiassa kuulette Jumalalta; tulemalla yhteen, rukoilemalla yhdessä; mennen takaisin, eroten; tulemalla jälleen yhteen ja rukoillen yhdessä, kunnes meillä on NAIN SANOO HERRA tuota henkilöä varten. Tuona aikana, näettehän, on myös muita asioita.

3. Nyt, tällä uudella tavalla, niinkuin olen ymmärtänyt, he tulevat kirjoittamaan pyyntönsä paperille, mitä ne sitten ovatkin, ja vain antavat sen minulle. Sitten minä rukoilen pyynnön puolesta, ja sen jälkeen voin kutsua näitä henkilöitä sinne. Oliko se sillä tavalla? (Veli Neville sanoo, “Aamen.”)

No niin, se on hienoa. Katsokaahan, sillä tavalla minä ehkä odottaessani tämän yhden henkilön kanssa, voin samanaikaisesti ottaa sata tai kaksisataa muuta. Sillä tavalla se tulee antamaan minulle mahdollisuuden tavata enemmän ihmisiä. Minä todella pidän siitä. Kuka tahansa saikaan tuon ajatuksen, uskon että se on todella hyvä. Se on hienoa.

4. Ja tämä on nyt ollut jotenkin suuri viikko minulle, nämä viimeiset pari viikkoa. Olen ollut ulkona Herramme edessä, niinkuin ymmärrätte.

5. Mutta ennenkuin aloitamme kokousta... Tiedän että minulla on jossakin täällä rakennuksessa pojanpoika, ja jos hän on yksi Branhameista, silloin hän on järjestyksen vastainen, ja juoksentelee ympäriinsä täällä jossakin, joten hän on yksi jonka täytyy saada opetusta, mutta hän on täällä jossakin. Uskoisin että meillä on lapsen vihkiminen, ja on myös muita äitejä joilla on pienokaisia. Hyvä on, jos veli Teddy tulisi pianon ääreen, niin me tulemme laulamaan tutun lastenvihkiäis-laulun, “Tuokaa heidät sisälle.”

6. Nyt monissa seurakunnissa he pirskoittelevät lapsia. Ja me yritämme seurata Raamatun suuntauksen mukaisesti, niin tarkasti kuin vain osaamme, eikä Raamatussa ole yhtään paikkaa missä he koskaan olisivat pirskoitelleet

yhtään aikuista, saati sitten lasta. Jumala ei ole siellä missään eikä koskaan säätänyt vauvan tai aikuisen pirskottelemistä.

7. Mutta Raamatussa kerrotaan kuinka he toivat pieniä lapsia Jeesuksen tykö, ja Hän laski kätensä pienokaisten päälle ja siunasi heitä, ja sanoi, “Sallikaa pienten lasten tulla Minun tyköni.” Se on se tapa miten me teemme sen täällä, Hänen palvelijoinansa, me vain viemme heidät Jumalan eteen rukouksessa; ja jos täällä on joku lapsensa kanssa, jota ei ole omistettu Herralle...

8. Me emme usko noiden pienten lasten kastamiseen missään muodossa. Koska heillä ei ole mitään syntiä. “He ovat syntyneet synnissä, muodostuneet vääryydessä ja tulleet maailmaan puhuen valheita,” mutta heillä ei ole mitään kaduttavaa. Kaste on katumukseksi ja syntien anteeksi saamiseksi. Niinpä lapsella ei ole mitään kaduttavaa; ja kun Jeesus kuoli ristillä, Hän puhdisti kaiken synnin. Mutta kun me tulemme tarpeeksi vanhoiksi tietääksemme että olemme tehneet jotakin mitä meidän täytyy katua, ja käsitämme että Kristus kuoli meidän puolestamme, silloin meidät kastetaan. Pieni vauva ei voi käsittää että Kristus kuoli hänen puolestaan; mutta kun me olemme tarpeeksi vanhoja käsittämään sen että Kristus kuoli meidän edestämme, niin silloin meidät on kastettu Hänen kuolemaansa ja olemme nousseet Hänen ylösnousemuksessaan. Jos Herra tahtoo, niin tulen puhumaan siitä ensi sunnuntaina.

9. Niinpä me senvuoksi tuomme ja omistamme heidät Herralle. Kuka tahansa äiti, mistä tahansa seurakunnasta, uskontunnustuksesta tai minkä värinen tahansa, me vihimme kaikki pienet lapset Herralle Jeesukselle Kristukselle.

10. Nyt veli Teddy, auttaisitko meitä nyt laulamaan tämän “Tuokaa heidät sisälle.” Hyvä on, kaikki yhdessä nyt.

Tuokaa heidät sisälle, tuokaa heidät sisälle, Tuokaa heidät sisälle synnin kentiltä, Tuokaa heidät sisälle, tuokaa heidät sisälle, Tuokaa harhailevat Jeesukselle.

11. Tämä oli se laulu jota minä johdin tuossa näyssä joka minulla oli juuri äitini poismenon jälkeen. Se oli tämä laulu, “Tuokaa heidät sisälle,” kun nuo lapset tulivat.

Tahtoisitko tulla tänne, veli Neville.

12. Minä tunnen tämän pojan. Billy sanoo, “Älä vaan pudota häntä.” Tämä on William Branham, meitä on täällä kolme yhdessä, William Branhameita, kolmesta sukupolvesta. Hän myös tarkastelee minua tänä aamuna. Heissä on jotakin, he näyttävät niin viattomilta, tiedättehän. Ja hän on William Paul,

Nuorempi. Me olemme niin kiitolliset voidessamme tänä aamuna antaa hänet Herralle Jeesukselle, oman isänsä ja minun poikani käsivar silta, tämän pojanpoikani, palveluksen elämää varten; ja pyytääksemme siunausta isälle ja äidille.

Kumartakaamme päämme.

13. Armollinen Taivaallinen Isämme, tiedän että olen tulossa vanhaksi, kun pidän po-
janpoikaani käsissäni.

14. Mutta ajattelen Jaakobia, kun Joosef toi lapsenlapset hänelle, hänen ollessaan vanha mies, Efraimin ja Manassen; hän siunasi nuo lapset, ilmoittaen heille hengelliset siunaukset jotka ovat kestäneet jopa tähän päivään asti. Kuinka hän risti kätensä toiselta toiselle, ottaen siunauksen Juutalaisilta Pakanoille, ristissä. Tulkoon Taivaan Jumala lähelle nyt.

15. Tämä pojanpoika jonka Sinä olet minulle antanut, Herra, poikani ja miniäni kautta! Ajattelen sitä kuinka hän oli hedelmätön saamaan lapsia, ja muistan tuon päivän kun olimme tulossa Yakimasta, Washingtonista, kun hän itki ja sanoi, "Toivoisin että voisin saada lapsen."

16. Sinun Henkesi tuli autoon, ja siellä minä sanoin, "Sinä olet saava sen." Ja tänään pidän käsissäni tätä hienoa pientä poikaa; Sinun puhuttua Sanaasi, Sinun lupaustasi.

17. Nyt Herra, tekojemme yksinkertaisuudessa, me laskemme tämän lapsen uskon kautta Herran Jeesuksen käsiin; että Hän, ollen täällä Pyhän Hengen muodossa, ottaisi tämän lapsen käsivarsillensa ja huostaansa, ja opastaisi sitä elämän lävitse. Anna sille terveyttä ja voimaa ja pitkä elämä, jos Sinä viivyt. Ja voikoon lapsi olla käytetty Sinun kunniaksesi. Levätköön elävän Jumalan Voima lapsen yllä. Jos hän elää mieheksi, ja Jeesus viipyy, niin voikoon hän saarnata Evankeliumia. Älköön Jumalan Voima, joka antoi hänet hänen äidillensä ja isällensä, milloinkaan jättäkö häntä.

18. Siunaa hänen isäänsä ja äitiänsä. Voikoot he kasvattaa tämän lapsen Kristillisessä ilmapiirissä. Niin että tällä lapsella tulee olemaan kaikki mahdollinen inhimillinen koulutus jonka he vain voivat antaa hänelle.

19. Nyt, pieni Billy Paul Branham, Nuorempi, minä annan sinut Kaikkivaltiaalle Jumalalle, omistettavaksi, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

20. Pienissä lapsissa on jotakin, joka minun mielestäni on niin suloista!

21. Muistan kuinka Loyce itki ja väänteli käsiään. Hän on todella hermostunut. Loyce on tullut suuren ahdistuksen kautta, hän on vain pieni Kentuckylais-tyttö, jolla on ollut melkoisen vaikea elämä. Yhtenä yönä Jeesus

ilmestyi hänelle, seistessään kylmässä. Ja hän tuli Billyn kanssa juosten, noin puolelta yöltä, senjälkeen kun he olivat menneet naimisiin. Ja siellä ollessamme polvillamme, minä panin käsivarteni hänen ympärilleen ja johdin hänet Herralle Jeesukselle.

22. Hän halusi niin kovasti lapsia. He olivat olleet naimisissa useita vuosia, ja tullessamme Yakimasta eräänä päivänä, hän itki. Ja Pyhä Henki tuli ja kertoi hänelle hänen naistenvaivastaan joka hänellä oli ollut, ja kertoi syyn miksi hän ei voinut saada lapsia. Sitten Pyhä Henki tuli uudestaan ja kirosi tuon naistenvaivan ja antoi hänelle siunauksen. Ja minä vihin pojan Herralle juuri nyt.

23. Minulla on joitakin pieniä asioita kirjoitettuna täällä, jotka haluan mainita ennenkuin luemme tekstin. Ensiksikin, tulevista kokouksista. Meillä on kokous ensi sunnuntaina, jos Herra tahtoo. Tiedän että on tulossa jääkelit, ja on vaikeata teillä-

24. Ja meillä on täällä ihmisiä jotka tulevat Georgiasta, ja Alabamasta, ja Floridasta, ja Illinoisista. Tämä pieni ryhmä koostuu ihmisistä kaikkialta.

25. Jotkut ihmiset sanovat minulle, "Kuljin kirkkosi ohitse aamulla, Billy, ja siellä on autojen rekisterikilpiä kaikkialta ympäri maata." Sanon, "Kyllä."

26. Yksi sieltä ja toinen täältä, sillä tavalla uskon Morsiamen tulevan olemaan. "Kaksi on pellolla; Minä otan yhden ja jätän yhden," ja niin edelleen.

En halua ihmisten ajavan noilla jäisillä teillä.

27. Ja tiedän myös, että heti Joulun jälkeen tulen lähtemään kentälle, jos Herra suo. Minulla on nyt noin viisitoista eri kokousta odottamassa.

28. Ja haluan ilmoittaa, että ensi sunnuntaina, jos Herra tahtoo, haluan opettaa erästä Sanomaa, joka on minusta hyvin erikoista. Olen tutkinut tämän ja edellisen viikon Raamatun historiaa. Ja haluan puhua aiheesta "Kristillisyyys vastaan Pakanuus," tai "Epäjumalanpalvelus"; se on ensi sunnuntaina.

29. Ja sitten ensi sunnuntaista viikon päästä on Jouluaatto, ja jos saarnaan Sanoman, niin joidenkin rakkaiden ystävieni pienet lapset, jotka tulevat Alabamasta ja Mississip-pistä ja Georgiasta ja ympäriinsä, tulevat varmasti olemaan hyvin pettyneitä Jouluilta. Ja jos Herra laittaa sydämelleni saarnata Joulun Sanoma seurakunnalle, niin silloin jos Herra suo, lupaan itse lähettää jokaiselle kaupungin ulkopuolelta olevalle siitä ääninauhan. Niin että voitte olla lastenne kanssa Joulun illan ja aattoillan. Ja minä tulen lähettämään teille ääninauhan kokouksesta lahjanani. Ja muistakaa vain se.

30. Toinen asia, tiedättehän, te ette voi odottaa että jokainen uskoisi kaiken mitä te sanotte. Se ei yksinkertaisesti toimi sillä tavalla.

Jumaluuden täyteys ruumiillisesti, Hänessä asuu koko-täyteys. Jumala Isä puhui Sanat. Jeesus sanoi, "Se en ole Minä joka puhun, vaan Minun Isäni joka asuu Minussa. Hän tekeepuhumisen." Senvuoksi, siltä pohjalta, Hän ollen tehty lihaksi niin että Hän voi kuolla, Jumalan maksaessa rangaistuksen ihmissuvun puolesta, lunastaakseen ja tuodakseen yhteen ne asiat jotka Hänen Oma luomakuntansa oli kadottanut lankeemuksessa, Hän lunasti sen takaisin Omalla elämällään.

316. Sitten, Hän lunasti nämä ihmiset, että Hänen Evankeliuminsa voisi mennä pidemmälle, "Niitä tekoja joita Minä teen olette te myös tekevä. Enemminkin kuin nämä olettete tekevä, sillä Minä menen Isän tykö. Pieni hetki eikä maailma enää näe minua, kuitenkin te tulette näkemään Minut; sillä Minä tulen olemaan teidän kanssanne ja teissä, maailman loppuun asti." Nyt me olemme tulleet lopun aikaan., Kristus on palannut takaisin Pyhän Hengen Muodossansa, Voimansa täyteen, Seurakuntaan, julkituodakseen Itsensä. Se on yksinkertaista. He ovat yksinkertaisia ihmisiä.

317. Jos täällä olisi joku, jolla olisi onni omata hieno koulutus, ja joka ehkä kävisi jossakin suuressa seurakunnassa, niin älä anna tämän köyhän ihmisluokan yksinkertaisuuden kompastuttaa itseäsi. Ymmärrätkö? Se ei ole sitä. "Tavalliset ihmiset kuuntelivat Häntä mielellään." Katsokaahan, tavalliset ihmiset.

318. Nyt on olemassa eri ihmisluokkia. On joitakin jotka eivät yksinkertaisesti välitä vaan elävät minkälaista elämää tahansa, he ovat ulkona kaduilla, ja niin edespäin.' Niitä" he. eivät olleet jotka kuuntelivat Häntä. Ja sitten ovat klassillis-tyyppiset, he ei-vät olleet niitä jotka kuuntelivat Häntä. Se oli siltä,väliltä,oleva luokka, tavalliset ihmiset, he olivat köyhiä, mutta halusivat kuitenkin' elää puhtaasti ja säädyllisesti, ja elää Jumalalle, he olivat niitä jotka kuulivat Häntä.

319. Niinpä, voikaamme te ja minä olla niitä ihmisiä, jotka tulevat kuulemaan Häntä otässä päivässä, sillä minä totisesti uskon että yksi kaikkein suurimmista asioista mitä koskaan on murtautunut esiin maailmassa on murtautumassa esiin nyt. Aamen. Jumala siunatkoon teitä

Nyt annan kokouksen veli Nevilille.

Tämä itsessään on se mikä tulee antamaan ja saa tapahtumaan valtavan voiton rakkaudessa Jumalallisessa.

310. Näettekö, me sanoisimme sen, “Valtavan voiton Jumalallisessa rakkaudessa,” mutta mutta Ranskankielissä se on “rakkaudessa Jumalallisessa.” Aivan niinkuin Saksassa ja mo-nessa muussa kielessä, he panevat verbin ennen adverbiiä.

311. Näettekö nyt mitä Jordanille tuleminen merkitsee? Me olemme nyt tulleet rannalle, ylittäkäämme se nyt. Lopettakaamme leikkiminen. Menkäämme nyt yli toiselle puolelle, koska se kaikki kuuluu meille. Se on kaikki meidän. Nuo näyt eivät ole koskaan pettäneet. Ne eivät voi pettää, koska ne tulevat Jumalalta. Minä uskon sen kaikella mitä minussa on. Me emme ole palkkalainen joka tulee juoksemaan takaisin erämaahan.

Me tulemme ylittämään Jordanin, se on eroittaminen. Jumala, murra meille ne Sinetit jotka ovat Kirjan takana! Käykäämme nyt sisälle tähän suureen paikkaan, sillä Joosua jakoi ihmisille heidän perintönsä jonka Jumala oli jättänyt heille.

312. Ja jos huomasitte, nuo Hebrealais äidit, ollessaan synnytystuskissa ja synnyttä essään nuo kantaisät. Tulen menemään siihen yhtenä näistä päivistä, jos Herra suo. Ja synnyttäessään nuo kantaisät; kun äiti puhui heidän nimensä, synnytystuskassa, hän myös asetti heidät omalle paikallensa valtakunnassa. Oi!

313. Innoitus on paradoksi. Katsokaahan, te ette yksinkertaisesti voi käsittää sitä. Mutta se on innoitettua, ja Jumala siirtää sen suoraan omalle paikallensa, juuri sinä hetkenä jolloin te ette luule.

314. Nyt, jos ei sada liikaa lunta, niin että voimme tehdä sen, ja jos Herra tahtoo, ensi sunnuntaina haluan puhua aiheesta, “Kristillisuus vastaan Pakanallinen Palvonta.” Ja jos voitte, tuokaa paperinne ja mitä tahdotte, Sanomaa varten. Tänä iltana tullaan jälleen saarnaamaan, joku veljistä täällä tulee sen tekemään. Aikomukseni oli jäädä, mutta tiedän että monet ihmiset tulisivat myös silloin jäämään, ja on ennustettu että lmi tulee jälleen peittämään tiet tänään iltapäivällä, Georgiasta ja muista eri paikoista oleville. Niinpä, jos Herra suo, tulen ensi sunnuntaina puhumaan saman Sanoman jonka aioin puhua tänä iltana, mutta siirrän sen ensi sunnuntaihin, ja siihen asti, Jumala olkoon kanssanne.

315. Minä uskon että Jeesus Kristus on elävän Jumalan Poika, siinnyt ja syntynyt neitsyestä, Jumala kohdussa, tabernaakkeli jossa Hän tulisi asumaan. Minä uskon että Kristuksessa, Hän on lihaksitullut Jumala. Hän on Jumala tehtynä lihaksi. Kun Isä Jumala tuli Jeesukseen Kristukseen, oli Hän

31. Unohdin tänä aamuna, kun oli niin kiire tulla tänne. Satuain näkemään että veli Wood toi vaimoni ja heidät tänne. Katsoin kelloa ja oli jo melkein aika aloitta kokous ja minun tulla sisälle. Billy soitti minulle eilen illalla ja sanoi että he halusivat minun tulevan tänne tänä aamuna, kuullakseni heidän lukevan nämä pöytäkirjat tästä viime kokouksesta.

32. Tarkoitukseni oli tuoda historia, ja yrittää oikaista jotakin mitä olen sanonut. Ei ole väliä kuinka selvästi te yritätte sanoa sen, on kuitenkin aina joku joka ei ymmärrä sitä. Se koskee alttareita kirkossa. Joku sanoi, “Veli Branham ei usko alttariin kirkossa.” Minä uskon alttariin kirkossa. Ymmärrättehän? Mutta alttarit eivät olleet paikka jonne ihmiset tulivat rukoilemaan. Raamatussa ei koskaan annettu minkäänlaista alttarikutsua. Siellä ei ole sellaista asiaa.

33. Ja ensi sunnuntaina tulen puhumaan varhais-seurakunnan historiasta, ja miksi siellä ei ollut mitään alttareita kirkossa. Koska kasvoilleen lankeaminen alttarille on pakanallinen palvonnan muoto, eikä ollenkaan Kristillinen idea. Tulen myös puhumaan siitä ensi sunnuntaina. Mutta varhais-seurakunnassa ei ollut mitään alttareita, eikä annettu alttarikutsua. Siellä ei ollut mitään muuta kuin tyhjä huone. Siinä kaikki. Ei ris-tiinnaulitunkuvaa, ei mitään, huoneessa ei ollut mitään kuin vain pelkkä lattia. Ja se oli helluntai Seurakunta varhaisina päivinä, niinkuin tulen puhumaan siitä monien eri historioitsijoiden mukaan ensi sunnuntaina, jos Herra suo. Ja haluan näyttää sen teille Ironsiden kirjasta “Varhainen Pyhiinvaeltaja Seurakunta,” ja Hislopin “Kaksi Babylonia. Ja kirjoista “Esi-Nikean Isät,” ja “Nikean Neuvosto,” ja on niin monia niitä, Hazeltinen kirjoitukset varhais-seurakunnasta, ja muita erilaisia. Osoittaakseni teille ettei missään...

34. Jopa Irlannissa olen vieraillut tuossa Pyhän Patrikin kirkossa, jota Katoliset kutsuvat Katoliseksi pyhimykseksi, mutta historiassa ei ole missään hituistakaan joka sanoisi niin. Pyhä Patrick ei ollut mitään muuta kuin vastalause Rooman kirkolle. Kukaan ei voi osoittaa mitään historiaa joka osoittaisi että hän oli Katolinen. Kaikki hänen koulunsa olivat Pohjois Irlannissa. Sitten kun tämä Katolinen keisari tuli Englantiin, hän tappoi kymmenentuhatta Pyhän Patrickin seuraajaa. Ja tuo kirkko seisoo yhä siellä tänään, hänen koulunsa ovat kaikkialla Pohjois-Englannissa.

35. Ja kun te kuulette heidän sanovan, “Pyhä Patrick ajoi kaikki käärmeet pois Irlannista,” niin tiedätekö mitä se tosiasia oli historian mukaan? Hän uskoi helluntaihin, ja että heillä oli Voima ottaa ylös käärmeitä. Ja se on mistä historia sanoo tuon sanonnan alkaneen.

36. Ja se että Pietari olisi ristiinnaulittu pää alaspäin Roomassa, siitä ei ole mitään marttyyrihistoriassa. Olen tutkinut jokaista, kaikkialla, luenut historioitsijoita ja kaikkea mahdollista, eikä ole yhtään Kirjoitusta joka sanoisi että Paavaliala tai Pietaria olisi koskaan tapettu Roomassa. Ne ovat uskonkappaleita. Ensimmäinen Rooman kirkko vain aloitti ne, eikä se ole Totuus. On paljon asioita ja menen niihin lähemmin ensi sunnuntaina.

37. Sitten toinen asia josta minun täytyy niin paljon kuulia. Eräs tunnettu saarnaaja sanoi minulle, "Veli Branham, miksi et jätä noita naisia rauhaan?" Hän sanoi, "Tiedätkö, ihmiset pitävät sinua profeettana. Miksi et opeta heille korkeampia hengellisiä asioita?" Tuo mies saattaa nyt istua täällä. Jos niin on, niin haluan sinun käsittävän tämän, veli. "Miksi et opeta heille korkeampia hengellisiä asioita, joihin sinä kiipeät, ja antaisit heidänkin kiivetä sinne; sensijaan että sanot heille hiustensa leikkaamisesta ja minkä kaltaisia pukuja käyttää?"

38. Jos olet täällä, tai kuulet ääninauhan, veli. Jos en voi saada heitä selviytymään leikkikoulusta, niin kuinka voisin opettaa heille algebraa? Heillä ei ole säädyllisyyttä antaa edes hiustensa kasvaa ja käyttää vaatteita niinkuin hienot naiset, niin kuinka heille voisi opettaa hengellisiä asioita? Näettehän? Se on totta. He eivät tunne alkeita, he eivät tunne ABC:tään. Ja tulisiko heille yrittää opettaa jotakin korkeampaa, antaa heille yliopistokoulutus, kun he eivät tunne edes aakkosia? Opetelkaamme ensin ABC:mme, ja sitten metulemme menemään siitä eteenpäin.

39. Viime viikolla teillä oli eräs suuri mies täälläsaarnatuolissa, minun tilallani. Hän oli veli William Booth-Clibborn, joka kaikkien saarnaajien keskuudessa tunnetaan saarnaajien prinssinä; suuri mies, suuri saarnaaja. Rehellisesti sanoen, hän on yksi parhaista mitä maassa on, missään. Tuo mies osaa saarnata Evankeliumia seitsemällä eri kielellä, joten voitte kuvitella minkälainen hän on. Hän on täyden Evankeliumin saarnaaja.

40. Hän on yksi joka pysyi kanssani tuossa väittelyssä silloin noiden seitsemän Kristuksen Kirkon saarnaajan kanssa. Ja jos koskaan olen tuntenut sääliä ihmisiä kohtaan, niin se oli noita miehiä kohtaan, senjälkeen kun hän oli lopettanut heidän kanssaan.

En ole koskaan elämässäni kuullut sellaista. He jopa nousivat ylös ja alkoivat kävellä pois. Hän oli heitä vastassa ovella ja sanoi, "Luulin että te halusitte puhua Jumalallisesta parantamisesta?"

41. Ja hän on niin suorasukainen, niin kauhean suorasukainen. Hän yksinkertaisesti kutsui heitä kaikeksi miksi vain voi, "tietämättömiksi" ja kaikkea muuta, tiedättehan. Niinpä hän on todella suorasukainen, ja se on vain

Ja eräs mies nousi seisomaan ja sanoi, "Se on totta."

303. Ja aivan siellä takana oli Y.K.n tulkki, joka antoi nimensä. Hän ei ollut koskaan ollut siellä aikaisemmin, hän sanoi, "Oikein. Se on oikein."

304. Ja'tässä on se mitä heillä oli kirjoitettuna kun he tulivat yhteen, jokainen heistä antoi tulkinnan tarkalleen samoin.

305. Ja tämä Ranskalainen, tämä toinen heistä, hän kirjoitti sen ylös, koska hän oli tehnyt pöytäkirjaa kokouksestani. Tässä on se mitä hän kirjoitti. "Minä, Victor Le Dioux, olen Ranskalainen, täysiverinen, uudestisyntynyt Kristitty, joka on täytetty Pyhällä Hengellä. Minä asun numerossa 809 North Kings Road, Los Angeles 46. Kuulun Bethel Temppeliin, Arnie Vick on pastorimme," Helluntailais saarnaaja, Los Angelesin suurimmassa Helluntai seurakunnassa. ., "Profetia käännettynä, jonka Danny Henry antoi Ranskaksi, koskien veli. Branhamia. Helmikuun 11. pñä, 1961, Täyden Evankeliumin Liikemiesten aamiaisella; totuudellinen käänös profetiasta." Kaikki kolme heistä sanoivat tämän olevan niin.'

Koska sinä olet valinnut kapean polun....

306. Katsokaahan, aivan vastakohta," minun täytyisi Vaeltaa yksinäni, näettehän. ' Voin ymmärtää sen. Mooseksen täytyi myös tehdä valintansa. Hänen ei olisi tarvinnut tehdä sitä, mutta hän teki sen. Näettekö? "Vaikeamman tien; sinä..." Näettekö?

Koska sinä olet valinnut kapean polun, vaikeamman tien; sinä olet vaeltanut oman valintasi mukaan...

307. Toisin sanoen, minun ei ollut pakko tehdä sitä. Voin valita puolen, mennä heidän kanssaan jos haluan. Mutta minä pysyin...haluan pysyä Sanan kanssa.

Sinä olet valinnut oikean ja tarkan ratkaisun, ja se on Minun tieni.

308. Jos huomaatte, se on varustettu Väli-merkeillä ja alleviivauksella. Jos panette merkille, se on kirjoitettu Ranskaksi, tämä puhuttiin Ranskaksi", verbi on ennen adverbiä, näettehän.

"Tästä valtavasta ratkaisusta johtuen, valtava osa Taivaasta odottaa sinua.

309. Se on nyt se mitä ihmettelin. Kun kuolen, tuleeko se olemaan? Sitten satuin ajattelemaan, "Taivasta ei ole jaettu eri osiin meitä varten siellä ylhäällä; Taivas on Taivaan Valtakunta joka on sisällisesti meissä, joka, odottaa." Näettekö? Tarkatkaa nyt.

Minkä loistavan ratkaisun oletkaan tehnyt!

ympäri kansakunnan kello yhdeksältä seuraavana iltana. Silloin se vain nauhoitettiin. Ja astuttuani alas tälle seuraavalle tasolle, puhuakseni toisen kerran, näille toisille ihmisille. Ja yhdellä suurista kirkkokunnista oli siellä yksi suurista miehistänsä, joka seiso siellä, ja oli pahastunut Sanomasta, siitä kun sanottiin...

297. Puhuin siitä kuinka muutama päivä aikaisemmin Phoenixissa olin nähnyt useita eri laatuksia hedelmiä kasvavan yhdessä puussa. Näin kuinka appelsiinipuussa kasvoi grape-hedelmiä, sitruunoita, ja uskoisin sen olleen tangeriineja ja tangeloja - kaikki nuo eri hedelmät kasvoivat siinä, koska se oli sitruspuu. Ja sanoin, "Joka vuosi se kukkii ja tuottaa hedelmiä. Mutta kun tuo todellinen puu itse, tuo alkuperäinen puu, kun se tuo esiin uuden oksan, se tuottaa saman kaltaista hedelmää joka oli varressa. Mutta nämä muut oksat kantavat omaa hedelmäänsä, vaikkakin ne elävät tämän puun elämästä." Minä sanoin, "Se on aivan niinkuin orkanisaatiot jotka ovat oksastetut Viinipuuhun. Jeesus sanoi, 'Minä olen Viinipuuhun.' Ja joka kerta kun Viinipuuhun työntää esiin uuden oksan, se tulee olemaan aivan kuin Viinipuuhun. Katsokaahan, siinä on oleva sama hedelmä."

298. No niin, tämä suuri saarnaaja, erästä suurimmasta Helluntai orkanisaatiosta mitä meillä on, pani Sen pahakseen, seiso siellä ja sanoi että minä en tarkoittanut sitä sillä tavalla.

299. Mutta minä menin takaisin ja sanoin, "Minä tarkoitan sen sillä tavalla. Sanoin sen tarkalleen niini Minä en ota siitä takaisin mitään."

300. Yhtenä päivänä kun puhuin noista alttareista, tietämättäni, en ollut nähnyt sitä historiassa. En ole vielä koskaan sanonut mitään puhujanlavalla, innoituksen alla, jota minun koskaan olisi täytynyt ottaa takaisin. Te voitte ottaa "Käärmeen Siemenen" tai minkä tahansa haluatte, mitä hyvänsä nuo Sanomat olivat, kuten "Suuri Porto," ja potkia sitä vastaan niin kovasti. Mutta miksi ette tule minun tyköni Kirjoitusten kanssa jotka koskevat sitä, nähdäksenne onko se oikein.

301. Tämä mies tuli sinne ylös, pani käsivartensa ympärilleni ja aikoi sanoa... Hän sanoi, "Veli Branham, ei ollakseen pyhyttä loukkaava, mutta se olisi voinut olla Ilmestyskirjan 23. luku." Tiedättehän, luku lisättyä Siihen. Hän sanoi, "Tietenkään se ei olisi oikein, koska meidän ei tule lisätä mitään Siihen." Ja juuri alkaessa sanoa sitä, hän alkoi puhumaan kielillä. Ja tuo poika ei edes tiennyt mitä kielilläpuhuminen merkitsee.

302. Ja niin pian kuin hän oli puhunut; siellä aivan edessäni oli eräs Ranskalais-nai-nen, Louisianasta, joka sanoi, "Tuo ei tarvitse tulkintaa. Se oli puhdasta Ranskaa."

yksi asia hänessä, mutta jos hän vain maustaisi tuon tietonsa vähäisellä määrällä rakkautta, niin se olisi eri asia, näettehän Ja hän saattaa olla nyt täällä. Kyllä, mutta minä tarkoitan sitä, tiedättehän, sillä tavalla, jos hän vain voisi olla todella lempeä sen kanssa. Mutta, oh, hän on Englantilainen, ja hän voi todella tulla niin kiihoittuneeksi.

42. Mutta hän kohtasi heidät ovella ja osoitti sormella heitä kasvoihin, ja sanoi, "Jos te koskaan käytte hänen kimppuunsa," tarkoittaen minua, "niin minä tulen paljastamaan teidät yleisön edessä, ja tulen todella tekemään teistä joukon aaseja." Enkä minä ole kuullut heistä mitään sen jälkeen. Kyllä, enkä syytä heitä. Minä myös pysisin kaukana. Ah-hah. Kyllä vaan, koska teillä ei ole mitään mahdollisuutta antaa sanaa sanasta, veli Boothin ollessa lähellä.

43. Hän on ihmeellinen saarnaaja, hieno mies, hyvä Kristitty, puhdas, moraalinen mies, niin pitkälle kuin minä hänet tunnen, ja olen tuntenut hänet vuosia. Sain kuulla hänen nauhansa, jonka hän saarnasi täällä, siitä kuinka pyhä ja ylhäinen Jumala oli, ja kuinka me olimme syntyneet synnissä; ja mitä joku mies koskaan voisi tehdä, sanoakseen Jumalalle mitä tehdä. Ja se todella oli heinoa.

44. Nyt syy miksi olin poissa tänä aikana, oli että minulla oli viikko paastoa ja rukousta, joka on johtanut minut tekemään erään ratkaisun.

45. Ja minulla pitäisi olla täällä jossakin pieni katkaisija, jolla voin sensuroida mitä haluan tulevan nauhalle, ja mitä en halua. Niinpä veljet, jos nauhanne on hieman sekava, niin voitte katkaista tuon osan siitä pois. Nyt on niin monia siellä nauhoittamassa, mutta kun veli Mercier ja he olivat ainoat jotka voivat ottaa nauhoja, niin minä voin sensuroida ne ennenkuin päästin ne ulos. Mutta nyt, jokainen kuka vain haluaa, voi ottaa niitä, joten minun täytyy sensuroida ne itse, tällä pienellä katkaisijalla, ne asiat joita en halua menevän ääninauhoille.

46. Koska on joitakin asioita joita voin sanoa teille kaikille täällä, mutta joiden varmastikaan en halua menevän ulos ihmisille. Koska, antaa heidän olla rauhassa. Jos sokea johtaa sokeaa, he kuitenkin putoavat joka tapauksess molemmat kuoppaan, näettehän. Niinpä älkää loukatko heitä. Kuten Jeesus sanoi, "Älkää loukatko noita Fariseuksia, jos he haluavat jotakin verorahaa, niin mene ja heitä onki järveen, ja ota ensimmäiseltä saamaltasi kalalta kolikko suusta, ja mene ja maksa heille." Hän sanoi, "Älkää loukatko heitä, jättäkää heidät rauhaan."

47. Mutta koko elämäni ajan, siitä asti kuin olin pieni poika, on Herra aina antanut minulle näkyjä, jotka ovat tuttuja meille täällä seurakunnassaa, ja olen varma että myös siellä minne nämä nauhat tulevat kulkemaan. Ja tämä avoin

Raamattu edessäni, ja Jumala Jonka edesää minä seison, en tiedä yhdenkään niistä koskaan pettäneen. Ne ovat aina OLLEET TÄYDELLISIÄ?

48. Ja minulla oli eräs näky muutama viikko sitten, noin kolme viikkoa sitten tulevana tiistaina; joka ajoi minut polvilleni ja ulos erämaahan, paastoamaan ja rukoilemaan.

Ja koska on kylmää, olin pukeutunut ylleni raskaat, Lämpöä eristävät alusvaatteet, joita käytän metsästysmatkoilla, välttyäkseni jäätymästä siellä luolassani ja metsissä. Enkä minä mennyt sinne...

49. Joku sanoi, "Veli Branhan, menitkö sinne etsi äksesi? Sinun tulisi mennä etsimään näkyä Herralta."

50. Minä sanoin, "Ei, te ette tee sitä sillä tavalla. Te ette voi vetää ulos mitään Jumalalta."

51. Iloissa yksityisissä tapaamisissa ihmiset sanovat jatkuvasti, "Kysy Herralta. Viivy sen kanssa! Viivy sen kanssa!"

52. Minulla oli Herran sana veli Nevillelle, koskien profetoimista kaikkien kohdalla jotka tulevat tälle alttarille täällä. Jumala sanoi siitä hänelle, todella nuhteli häntä siitä, näettehän. Älkää tehkö sitä, te tulette pako ttamaan hänet lihalliseksi, ja silloin teillä tulee olemaan väärä profeetta. Katsokaahan, antakaa hänen tehdä niinkuin Henki johtaa häntä tekemään. Ymmärrättekö?

53. Älkää yrittäkö vetää mitään ulos Jumalalta, koska te ette voi tehdä sitä. Hän voi ainoastaan puhua... Niinkuin Bileam, tuo palkattu profeetta sanoi, "Voin puhua ainoastaan sen mitä Jumala panee minun suuhuni. Muulla tavalla en voi sitä sanoa."

54. Ja se on sama asia, minä pidän tästä systeemistä joka heillä on nyt, niin että voin nähdä vain mitä Herra haluaa tehtäväksi. Se on oikein hyvä.

55. Mutta Jeesus meni erämaahan, paastoamaan, sen jälkeen kun Pyhä Henki oli tullut Hänen päälleen. Johannes todisti nähneensä Jumalan Hengen tulevan Hänen päälleen. Ja Hänet täytettiin Jumalan Voimalla, Jumala Hänessä, ja sitten jälkeenpäin Hän meni erämaahan paastoamaan. Ei aikaisemmin, saadaksean Pyhän Hengen tulemaan ylleen, vaan Hän paastosi sen jälkeen kun Pyhä Henki oli ensin tullut Hänen ylleen. Näettekö?

56. Ja nyt, tässä näyssä, saatan sanoa tämän. Mainitsin siitä kerran. Aikomukseni oli katkaista äänitys pois, mutta uskon että jätän sen päälle.

57. Se oli noin kello kolmelta aamulla, olettaisin. Olin kohotettu ylös, ja katsoin eteeni, ja olin tulossa äläs Jordanille. Näytti kuin olisin seissyt Palestiinan kartalla, ja olin tulossa alas Jordanille. Ja näytti kuin olisin voinut kuulla jonkun laulavan tuota laulua, "Olen menossa Jordanille." Ja kun olin

289. Nyt juuri ennenkuin lopetamme, voisinko saada vielä hetken tai kaksi ajastanne. Paradoksi, Jumala on tehnyt sen. Meidän omassa läsnäolossamme on paradoksi tapahtunut. Sillä juuri lähtiessäni tuon rukousjonon luo, Jokin yksinkertaisesti nosti minut ylös, aivan tarkalleen sillä tavalla kuin Hän sanoi että se tulisi olemaan. Katsokaahan, se on paradoksi! Näettehän?

290. Ja kun Henki oli niin ylläni, voin katsoa tuota jonoa ja nähdä nuo asiat joita nuo ihmiset halusivat. Niinpä, vähintään kolme tai neljä heistä, että se vahvistaisi, todistaisi, että Jumala ei koskaan ota pois lahjaa joka on todellinen lahja. Hän vain lisää siihen, jatkuvasti vain rakentaen sitä korkeammalle ja korkeammalle.

291. Nyt minä uskon koko sydämeistäni, että te olette parantuneet. Aamen. Uskon sen kaikella mitä minussa on. Minä uskon sen.

292. No niin, Jeesus kutsui teidät tulemaan pelastukseen. Jos haluatte tulla, te tulette saamaan sen, koska Hän lupasi sen. Hän lupasi sen, joten älkäämme nyt epäilkö sitä, vaan uskokaamme se koko sydämellämme. Älkää nyt taistelko sen kanssa, vain tietäkää että sen täytyy olla tapahtunut. Sen täytyy tehdä. Jeesus sanoi, "Puhu tämä Sana. Älä epäile." Näettekö? Ja Hän oli Itse Sana.

293. Ja nuo näyt, niin pitkälle kuin tiedän, koko sydämeistäni, kertaakaan ne eivät ole pettäneet, ei yhtään kertaa. Ja Hän sanoi yhtenä iltana, tuo näky jonka kerroin teille, Jumalan edessä, Jonka edessä minä seison, se on totta. Hän näytti tuon käärmeen sidottuna. Hän sanoi, "Sinun täytyy olla vilpittömämpi."

294. Se on mihin pyrin, olla vilpittömämpi. Ja jokaisen kohdalla joka tuli tänä aamuna, minä yritin ajatella, "Jos se olisi äitini, nuo naiset, jos se olisi sisareni joka istuu siellä, jos se olisi vaimoni joka istuu siellä takana, tai yksi lapsistani, mitä jos se olisi yksi heistä?" Yrittäen asettaa itseni heidän tilalleen, ollakseni vilpiton. Ja jos huomaatte, niin juuri...

295. Nyt tämä sattui juuri tulemaan mieleeni. Eräänä päivänä kun olin puhumassa Kaliforniassa, Liikemiesten aamiaisella. Uskon että minulla on se täällä. Olen varma siitä. Näin se juuri hetki sitten, se on eräs profetia joka annettiin siellä. Tässä se onkin. Tämä annettiin sen jälkeen kun olin seissyt saarnaamassa kovan saarnan. Ja täällä on ihmisiä tänä aamuna; veli Roy Borders, yksi heistä joka oli siellä, uskoisin, missä tahansa Roy onkin, kyllä, tässä hän istuu; hän, samoin kuin monet muutkin olivat siellä kun tämä tapahtui. Kun eräs Baptisti poika, filmitähti Jane Russell'in serkku; kuka tallansa joka haluaa voi tulla noille aamiaisille. Ja kun olin lopettanut puhumisen, tuo poika tuli luokseni ja pani käsivartensa ympärilleni ja sanoi...

296. Kun tulin pois puhujanlavalta, alas toiselle, puhuakseni seurakunnalle, jossa useita satoja oli läsnä. Ja puhuin radiolähetyksessä joka lähetettiin

277. Sisareni päälle lasken käteni. Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan Nimessä, voikoon vihollisen voima olla sidottu. Ja sisaremme on oleva vapaa tästedes.

278. Veljeni päälle lasken käteni, Jumalan Sanan mukaisesti. Voikoon perkele,joka haluaisi vahingoittaa ja estää häntä, lähteä hänestä. Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

279. Sisareni pyynnön puolesta, rukoilen että Sinä soisit sen, Herra. Kun minä lasken käteni hänen päälleen Jeesuksen Kristuksen Nimessä, olkoon se tehty. Aamen.

280. Sisareni puolesta, Isä, minä asetan käteni hänen päälleen. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, olkoon hänen pyyntönsä suotu hänelle. Aamen.

281. Yksinkertaisella uskolla, Herra, vaikka se onkin paradoksi, minä lasken käteni veljen ylle. Herran Jeesuksen Nimessä, olkoon hänen pyyntönsä suotu hänelle.

282. Lasken käteni sisareni Wayn päälle, joka on ollut laupias niille jotka ovat tarvinneet laupeutta. Voikoon se laupeus jota hän pyytää tänä aamuna, olla suotu hänelle, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

283. Herra, tämä pieni särkynytsydäminen äiti, tietäen hänen pyyntönsä, Oi Iankaikkinen Jumala, olkoon se suotu hänelle tänään. Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

284. Isä Jumala, sisarelleni, lasken käteni hänen päälleen, niinkuin Pyhä Henki antoi tehtäväksi ja näyn mukaan. Ja voikoon hänen pyyntönsä olla suotu hänelle, Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

285. Taivaallinen Isä, kun tämä sisar siirtyy tänne ottaakseen paikkansa, jotta kädet laskettaisiin hänen päälleen. Suo hänelle hänen pyyntönsä, Oi Jumala. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, voikoon se olla tehty.

286. Taivaallinen Isä, ottaessani tätä sisartani kädestä, voikoon Jeesuksen Kristuksen Voima suoda hänelle hänen pyyntönsä. Aamen.

287. Herra Jeesus, ottaessani tätä sisarta kädestä, voikoon hänen pyyntönsä olla suotu hänelle. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, suo se. Aamen.

288. Isä Jumala, Herran Jeesuksen Nimessä, voikoon sisaremme pyyntö olla annettu hänelle. Mitä hän pyytää, voikoon hän saada sen. Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

Usko se vaan, usko se vaan, Kaikk’ mahdollista on, usko se vaan; Vain usko se vaan, usko se vaan, Kaikk’ mahdollista on, usko se vaan.

lähestymässä virtaa, ja näin mitä tietä olin tullut, ja olin tullut kaksi kolmasosaa matkasta sinne Jordanille. Katsoin Jordanin yli ja sanoin, “Ylistys Jumalalle, siellä toisella puolella lepäävät kaikki lupaukset! Jokainen lupaus on luvatussa Maassa.”

58. Ja sitten tulin omaksi itsekseni ja ajattelin, “Olisiko se voinut mahdollisesti olla että olin uneksinut, koska oli yöaika?” Katsokaahan, näky on jotakin jonka te näette avoimin silmin, aivan kuin unen, te katsotte suoraan sitä. Ja te olette tietoinen siitä että seisotte jossakin, kuten nyt täällä puhujanlavalla - te seisotte täällä, mutta kuitenkin näyttää kuin olisitte unessa. Te ette voi selittää sitä, ei ole mitään tapaa tehdä sitä. Katsokaahan, se on Jumalan teko. Ja Jumalan tiet ovat selittämättömät, ne täytyy vastaanottaa uskolla.

59. Ja sitten istuttuani hetken siellä, niin äkisti, tässä se tuli jälleen takaisin. Silloin tiesin että se oli näky. Ja sitten kun tuo näky jälleen tuli takaisin, se näytti kuin minut olisi kohotettu ylös, ja istuisin maantiellä, kapealla maantiellä, jonkun veljen kanssa. En tiennyt kuka tuo veli oli. Katsoin ympärilleni ja sanoin, “Nyt olen varma ja tiedän että tämä on näky, Herra Jumala on täällä.” Ja näytti kuin jokainen olisi ollut peloissaan. Minä sanoin, “Mitä kaikki niin pelkäävät?”

60. Ja ääni tuli ja sanoi, “On niin vaarallista näissä päivissä. On eräs suuri hirveä asia joka on kuolemaksi kun se iskee sinua.”

61. Ja kuulin kuinka ruohikko lakosi, ja katsoin,ja tässä tuli valtava käärme hirviö ryömien heinikon lävitse. Ajattelin, “No niin, koska tiedän että tämä on näky, silloin olen näkevä mikä tämä eläin on.” Ja se ryömi ylös maantielle. Ja niin pian kuin näin sen, tiesin että se oli Mamba. Mamba on Afrikkalainen käärme, jonka puraisu on kaikkein kuolettavin mitä on olemassa. Ei ole mitään niin myrkyllistä kuin Mamba. Ja käärme, se tietenkin kuvaa syntiä, kuolemaa. Ymmärrättehän? Meillä on tässä maassa Kalkkarokäärme, ja Kuparipää, ja Puuvillasuu, Mokkasiinikäärme ja monia muita käärmeitä, niin että jos terveytenne ei ole oikein hyvä ja se sattuu puraisemaan teitä, niin se ehkä tappaa teidät, jos ette saa jonkinlaista apua välittömästi.

62. Sitten kun menemmeAfrikkaan ja Indiaan, me löydämme Cobran. Siellä on Musta Cobra, joka on hyvin väärällinen käärme, jonka purema myös on kuolemaksi. Ja siellä on Keltainen Cobra, joka on vielä paljon sitä vaarallisempi. Keltaisen Cobran purressa kuolee potilas hirvittävällä tavalla tukehtumalla. Se halvaannuttaa hengitys systeemin. He eivät voi hengittää, he vain avaavat suutaan, haukkoen henkeä yrittäen hengittää, ja kuolevat sillä

tavalla. Ja sentyyppinen käärme oli aivan iskemäisillään Billy Paulia, kun tapoimme sen Afrikassa.

63. Ja sitten tulee Mamba, se merkitsee kuolemaa. Se on niin nopea että ette voi nähdä sitä. Se kulkee ruohon latvojen ylitse, kuljettaen itseään eteenpäin häntänsä varassa. Se on kuin välähdys, ja sitten se on poissa! Tavallisesti se iskee teitä kasvoihin.

Se nousee pystyyn ja iskeevoimakkaasti, ja senjälkeen teillä on jäljellä vain muutama henkäys. Se ei ainoastaan halvaannuta ja mene vereen, vaan se menee hermokeskukseen, kaikkeen, ja te kuolette muutamassa sekunnissa. Nuo alkuasukaspojat ja jäljittäjäpojat, te voitte sanoa sanan "Mamba," ja he tulevat panemaan päänsä yhteen ja kirkumaan, koska se merkitsee kuolemaa muutamassa sekunnissa, kun se iskee teitä.

64. Ja tässä se oli, maantiellä, Minä ajattelin, "Hyvä on, tässä se on." Niinpä katsoin sitä. Ja se katsoi vihaisesti minua ja nuoli kieltään, ja tässä se hyökkäsi. Mutta kun se oli tullut aivan lähelle minua... Se tuli ensin hyvin nopeasti, ja sitten hitaammin ja hitaammin, ja lopuksi se vain vapisi ja pysähtyi. Jokin pidätti sitä. Se ei voinut purra minua. Ja se kääntyi ympäri toiselle puolelle ja yritti lähestyä tältä sivulta. Se perääntyi ottamaan vauhtia, ja sitten se lähti tulemaan no peasti minua kohden, tullen hitaammin ja hitaammin ja hitaammin, ja sitten pysähtyen, sitten se vapisi sillä tavalla ja siirtyi taaksepäin. Se ei voinut iskeä minua.

65. Sitten se kääntyi katsomaan ystävääni, ja lähti tavoittamaan häntä. Ja näin kuinka ystäväni hyppi korkealle ilmaan, sen ylitse ja ylitse ja ylitse, tuon käärmeen yrittäessä iskeä häntä. Ajattelin, "Oh, jos se vaan saa puraistua häntä, se merkitsee välitöntä kuolemaa. Ei ihme että kaikki ovat niin peloissaan, koska jos se iskee jotakin, merkitsee se välitöntä kuolemaa." Ja se vain yritti iskeä häntä sillä tavalla, ja minä kohotin käteni ylös ja sanoin, "Oi Jumala, ole armollinen veljelleni!" Minä sanoin, "Jos tuo käärme saa purtua häntä, se tulee tappamaan hänet."

66. Ja juuri silloin tuo käärme kääntyi minua kohden kun sanoin sen, ja katsoi jälleen minua. Ja Ääni tuli yläpuoleltani, ja sanoi, "Sinulle on annettu voima sitoa se, pahin tai mikä tahansa niistä."

Ja minä sanoin, "Jumala, mitä minun täytyy tehdä?"

67. Hän sanoi, "On yksi asia mitä sinun täytyy tehdä, sinun täytyy olla vilpittömämpi. Katsohan, sinun täytyy olla vilpittömämpi."

68. Sanoin, "Jumala, anna anteeksi, ja anna minulle vilpittömyyttä." Ja kun jälleen kohotin käteni Hänelle, tuli suuri Jokin ylleni, yksinkertaisesti kohotti minut ylös, Ja näytti kuin koko ruumiini olisi latautunut Jollakin.

tapahtua. Sillä, jotakin tapahtui eräänä iltana siellä ylhäällä, ja minä tiedän että sama Jumala joka voi luoda voi tehdä sen.

267. Hyvä on. Haluan jokaisen teistä kumartavan päänne. Olkoon jokainen rukouksessa. (Veli Branham jättää saarnatuolin ja menee rukoilemaan niiden puolesta jotka ovat rukous jonossa.)

Sinä perkele joka olet sitonut Sharonin, tämän sulaisen pikku tytön.

268. Mutta Jumala, Sinä annoit minulle näyn siitä eräänä iltana, kuinka perkele oli sidottu, ja sanoit, "Vilpittömyydessä, sinä voit sitoa hänet." Ja vilpittömyys sydämessäni tämän lapsen puolesta, Herra, olen tullut pyytääkseni laupeutta ja suosionosoitusta Sinulta hänelle.

269. Saatana, minä sidon sinut. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, jätä lapsi. Ja hänen mielensä ja muistinsa on tuleva takaisin hänelle, normaaliksi. Sana on puhuttu ja niin se on oleva Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

270. Herra Jumala, veljeni Way, voikoon Jeesuksen Kristuksen Voima sitoa perkeleen voiman joka sitoo veljeni. Ja päästää hänet vapaaksi, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

271. Jumala, tämä pieni nais parka, hän on oleva kuin tämä henkilö täällä, muutamassa viikossa, jos jotakin ei tehdä hänelle. Hän on veljeni Royn vaimo. Herra Jeesus, anna minulle voimaa nyt. Sinä joka annoit tuon näyn, Sinä et tehnyt sitä turhaan.

272. Sinä perkeleen henki, joka olet sitonut sisareni, minä sidon sinut. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, jätä hänet. Se on puhuttu, niin se tapahtukoon.

273. Herran Jeesuksen Nimessä, vapauta sisareni hänen vaivastaan. Kristuksen Nimessä, Joka lupasi, "Jos te sanotte tälle vuorelle." Olkoon se tapahtunut, Herra.

274. Tulkoon tämän naisen päälle Pyhän Hengen voitelu. Minä lasken käteni hänen päälleen Jeesuksen Kristuksen Nimessä, Henkeä varten. Voikoon se olla tapahtunut, sillä se on puhuttu. Aamen.

275. Tämän pienen tytön JoAnnan päälle, kun minä asetan oman elämäni, ja hänen isällensä tulee olemaan pieni Kristitty tyttö. Minä vapautan hänet tänä aamuna tästä pahasta asiasta. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, suotakoon hänelle hänen pyyntönsä.

276. Herra Jumala, tämän rakkaan veljeni rakkaan kumppanin, sisar Thomsin päälle lasken käteni. Ja lähestyn sitä pahaa joka haluaisi sitoa hänen elämänsä; olkoon perkele sidottu. Jeesuksen Kristuksen Nimessä, olkoon hän vapaa.

teille, on että te uskotte minua. Jos te vain uskotte minua, koko sydämellänne, se tulee tehdyksi.

260. No niin, on ollut tapana palvelustehtävässän, että se aiheuttaa näkyjä. Käyt tulevat esiin, ja olen voinut kertoa ihmisille miksi he ovat siellä. Kuinka monet teistä ovat nähneet sen tapahtuvan? Oh, kaikki teistä. Kyllä, voin yhä tehdä sen. Oh, se voidaan yhä tehdä. Varmasti, kyllä Vaan.

261. Mutta nyt me olemme tulossa johonkin suurempaan kuin se. Kyllä. Me kohoamme sen yläpuolelle. Katsokaahan, me tulemme tuohon puhuttuun Sanaan. Ja jos Saatana haluaisi tehdä sitä; se tulisi sitomaan hänet solmuun. Jos minä vain voin saada teidät uskomaan sen! Älkää epäilkö sitä.

262. Katsokaapa tätä, jos haluatte tietää kerronko teille totuuden, josko Pyhä Henki on täällä. Minä tiedän mikä tuolla tytöllä on vikana. Minä en tunne häntä, mutta tiedän mikä hänellä on vikana. Näettekö? Kyllä, niin se on. Ja Saatana taistelee minua vastaan niin kovin kuin voi, mutta hänen on pakko luopua siitä. Usko sinä vain se. Älä epäile sitä, sisar. Sinä olet tuleva kuntoon. Se tuleeolemaan kunnossa.

263. Tässä on eräs värillinen mies, katsellen minua ja seisten siellä jonossa. Minä en tunne sinua, mutta Jumala tuntee sinut. Jos minä voin kertoa sinulle mikä sinun vaivasi on, niin uskotko minun olevan Hänen profeettansa? Tuletko uskomaan? Sinä et ole täällä itsesi vuoksi. Tuo lapsi sairaalassa on parantuva jos tulet uskomaan sen. Uskotko sen koko sydämelläsi? Silloin, mene takaisin istuimellesi. Minä julistan Jumalan Voiman tuon lapsen ylle; perkeleen on päästettävä se vapaaksi.

264. Nuori Daulton katsoo minuun, sinä olet täällä tuon lapsen vuoksi. Tuolla lapsella on jotakin vikaa navassa. Eikö olekin? Mene takaisin istuimellesi, ja usko se, ja se on tuleva kuntoon.

265. Katselen erästä naista joka istuu siellä, se on rouva Stricker. Rouva Stricker, minä en ole puhunut kanssasi kuukausiin. Minulla ei ole mitään ideaa miksi olet täällä. Uskotko Jumalan voivan kertoa minulle mikä sinun vaivasi on? Saisiko se teidät kaikki uskomaan? Sinä olet täällä tuon lapsen vuoksi jolla on jotakin vikaa jalassa. Sitten, sinä rukoilet erään ystävän puolesta Afrikassa. Se on tarkalleen oikein. Se on NÄIN SANOO HERRA. Nyt jos se on oikein, Rva Stricker, kohota ylös kätesi. Näettekö?

266. Hän on täällä, näettehän. Tuo palvelustehtävä tulee aina olemaan, mutta tässä tulee toinen. Uskotteko nyt! Älkää epäilkö. Älköön yksikään teistä epäilkö. Kun minä lasken käteni teidän päällenne ja pyydän että se tehtäisiin, niin se tuletehdyksi. Ainoastaan, se on aivan samoin kuin Jumalan Sanan ottaminen. Jos te ette usko sitä, se ei tapahdu. Jos te uskotte Sen, sen on pakko

69. Ja katsoin tuota käärmettä. Se lähti sitten tulemaan minua kohden, mutta ei kuitenkaan voinut tehdä sitä. Minä sanoin, “Saatana, Herran Jeesuksen Kristuksen Nimessä, minä sidon sinut.” Ja tuosta käärmestä kohosi sininen savu, se meni kerälle ja muodosti kuin takaperin kirjoitetun S-kirjaimen, ja oli kuin merkki. Tämä j a merkki, se merkitsee, “sido tämä tai mikä taliansa on sen alapuolella,” koska se oli pahin. Sininen savu kohosi siitä, ja omalla hännällään se kuristi itsensä kuoliaaksi, kun se oli muodostanut tämän takaperin kirjoitetun ison S-kirjaimen, tuon j a merkin, &, tiedättehän. Ja tuo veli oli vapaa.

70. Ja minä menin murskaamaan sitä. Minä sanoin, “Minun täytyy ottaa selvää tästä, koska se on näky.” Ja minä iskin sitä, ja se muuttui kuin lasiseksi kädensijaksi, joka oli kuin valmistettu ehjistä kristallista. Ja minä sanoin, “Ajatella, kuinka nopea se oli! Tuo sininen savu oli sen elämä. Ja kaikki elämä oli lähtenyt siitä, ja se oli muuttunut lasiksi.”

71. Ja juuri silloin Ääni tuli jälleen ja sanoi, “Sinä voit myöskin päästää hänet irti.”

72. Niinpä sanoin,”Silloin Saatana, että voisin tietää sen, minä päästän sinut.” Ja sanottuani sen, se alkoi jälleen kiemurrelle ja tulla elämään. Ja minä sanoin, “Minä sidon sinut takaisin, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.” Ja sen sanottuani, siitä nousi jälleen savu, ja se kuristi itsensä uudestaan kuolleeksi ja muuttui kristalliksi.

73. Ja sen tapahduttua, tuo Ääni sanoi, “Nyt sinun täytyy olla vilpittömämpi kuin mitä olet, tehdäkseksi tämän.” Sitten se jätti minut, ja seisoin siellä huoneessa.

74. Muutaman hetken kuluttua kuulin herätyskellon soivan ja vaimoni alkoi nousta ylös. Uskoisin että tiedätte kuinka se on omassa kodissanne lasten kanssa, “Mitä puen päälleni tänään, äiti? Missä ovat kirjani? “Tehän tiedätte kuinka se on, niinkuin missä taliansa kodissa, te tuskin voitte kuulla omia ajatuksianne, jokaisen yrittäessä tulla valmiiksi samanaikaisesti.

75. Niinpä livahdin pois työhuoneeseeni, ja painuin polvilleni ja sanoin, “Herra Jeesus, minä en tiedä näitä asioita. Mitä minun täytyy tehdä? Lapset tulevat huutamaan hetken kuluttua viemään heidät kouluun. Mitä minun täytyy tehdä?” Katsoin ympärilleni, ja siellä oli Raamattuni, sanoin, “Herra, antaisitko anteeksi jos...” En usko siihen että vain avataan Raamattu, ja otetaan jotakin mitä siellä sanotaan, vaikka onkin aikoja jolloin Jumala voi lohduttaa teitä sillä. Ja minä sanoin, “Herra, tässä hätä-tapauksessa juuri nyt, ennenkuin Sinun Henkesi jättää minut, ja kun en tiedä mitä tehdä. Lapsilta ottaa vielä noin tunnin, ennenkuin he ovat poissa. Etkö haluaisi näyttää minulle sitä? Jos

se oli jotakin jonka Sinä haluat minun ymmärtävän, Taivaallinen Isä, silloin anna minun tietää se.

76. Ja minä otin tämän Raamatun ja avasin sen tällä tavalla, ja peukaloni alla oli 1. Korintolaisten 5. luku ja 8. jae. Olin suunnitellut paastota Herralle. Olin sanonut Hänelle että lähtisin ulos ja paastoaisin. Siinä sanottiin, jotenkin tähän tapaan, “Kun te tulette tälle aterialle...” Joka, ruumiillinen paasto, on aterioimista Herran kansaa. Me tiedämme sen. “Niinpä kun tulette tälle aterialle, älkää tulko jonkun vanhan ilkeyden hapatuksen kanssa ja niin edespäin; vaan tulkaa vilpittömyyden ja totuuden happamattoman leivän kanssa,” ollen aivan tarkalleen sama mitä Hän oli sanonut minulle näyssä. Jumala on tuomarini, “Tulkaa vilpittömyyden ja totuuden happamattoman leivän kanssa,”joka on Sana. Silloin näin mitä Hän tarkoitti.

77. Vuosia sitten kun näin Raamatun tulevan alas, (minulla on se kirjoitettuna täällä) ja käsi tuli alas Taivaasta ja osoitti Joosuan Kirjaa, ja luki yhdeksän ensimmäistä jaet-ta ja pysähtyi siihen. Se on, kun Joosua oli tullut lähelle Jordania, ja Jumala puhui hänelle sanoen, “Tänä päivänä Minä alan tekemään sinua suureksi ihmisten edessä.” Ja sitten hän vei Israelin lapset Jordanin ylitse luvattuun maahan, ja jakoi sen heille.

78. Minä menin metsiin ja rukoilin ja rukoilin ja paastosin. Ja menin takaisin tuon puun luo, jossa olin kohdannut Hänet, sinne missä nuo oravat olivat, niinkuin olette kuulleet muissa Sanomissa puhuttavan niistä. Ja seistessäni siellä noin kello kolmelta tai neljältä aamulla, kompuroituani sinne tuon pensaikon halki siinä vähäisessä valossa jossa tuskin voin nähdä, tuon puun luo. Tulin aikaisin, koska olin johdatettu tulemaan sinne. Ja sitten minä kohtasin Hänet. Jumala auttakoon minua aina elämään totuudellisena!

79. Tulen nyt lukemaan tekstini. Olen ottanut tätä aamua varten Joosuan Kirjan 10. luvun. Te jotka seuraatte lukemista kanssani, se on 10. luku ja 12. jae. Ja minulla on aikaa noin yksi tunti.

80. Ja sitten, uskon Billyn sanoneen että hän jakoi rukouskortteja tänä aamuna, hän sanoi ettei ollut kovin monia, mutta jotkut ihmiset halusivat rukousta puolestaan. Jokainen jolla on rukouskortti, kohottaisitteko nyt kätenne. Niinpä se on niin. Hyvä on, se on hienoa. Hyvä on.

Nyt Joosuan 10. luvun 12. jae.

81. Ja muistakaa nyt, ensi sunnuntaina haluan puhua aiheesta, “Kristillisyyys vastaan Epäjumalanpalvelus.” Ja silloin tulen kertomaan teille johtaako Herra minua puhumaan Joulusanomaa tai ei. Näyttää kuin sydämelläni ei olisi sanomaa ihmisille Jouluna, mut-tulen kertomaan sen teille silloin.

82. Aloittakaamme nyt lukeminen Joosuan 10. luvun 12. jakeesta.

ei yksinkertaisesti voisi olla siellä. Kuten Ananias ja Safiira, te ette voisi tehdä siellä mitään väärää. Siinä ryhmässä ei olisi mitään syntiä. Ei koskaan. Katsokaahan, Henki puhuisi sen nopeasti julki tällä tavalla (Veli Branham näpäyttää sormiansa nopeasti neljästi.) Ei väliä mitä se olisi, tai kuinka pientä se olisi. Naiset ja miehet istuisivat siellä Pyhän Hengen Voiman alla, ja Jumalan Henki liikkuisi täydellisesti, vaikuttaen sen. Jos joku seurakunnassa olisi tehnyt jotakin väärää, he tulisivat nopeasti tunnustamaan sen, ennenkuin Henki paljastaisi sitä, koska he tietäisivät että se tultaisiin paljastamaan. Se on totta. Sellainen on elävän Jumalan Seurakunta. Kuinka vanha sydän parkani onkaan kaivannut nähdä sitä, että voisin seistä ja nähdä seurakunnan siinä tilassa. Saatan vielä nähdäkin sen, ainakin toivon näkeväni. Täydelliset Jumalan teot, ilman mitään syntiä.

256. Tässä seisoo nyt ryhmä ihmisiä jotta heidän puolestaan rukoiltaisiin. Ja me käsitämme, jos tämä lukemamme Kirjoitus on totta... Ja Taivaan Jumala, Joka voi luoda oravan, Joka voi luoda oinaan, Joka voi pysäyttää auringon koko päiväksi, kahdeksikymmenek-si-neljäksi tunniksi, Joka voi estää kolmen tunnin ajan tulen polttamasta ihmisiä tuli-seesa pätsissä, Hän joka sulki leijonien suut, ja voi herättää kuolleet, voi kävellä veden päällä, voi ottaa keksejä ja ruokkia niillä viisituhatta, Hän on Jumala. Se on Sana tehtynä lihaksi inhimillisissä olennoissa. Ymmärtääkö jokainen nyt sen? Nyt tämä sama Jumala lupasi että viimeisissä päivissä nämä samat asiat tulisivat jälleen uusiintumaan, mutta Hän ei voi tehdä sitä ennenkuin siellä on joitakin joiden kanssa Hän voi työskennellä ja joissa Hän voi toimia. Näettekö mitä tarkoitan? Uskokaamme se nyt, painokkaasti, koko sydämellämme, että se tulee olemaan sillä tavalla.

257. Tässä seisoo nyt ryhmä ihmisiä, joista useimmat minä tunnen. Tämä ensimmäinen nainen tässä edessä, tämä tyttö, en usko tuntevani häntä. Tunnen veli Wayn; ja sisaren joka on seuraavana, veli Bordersin vaimon. Seuraavana olevaa miestä en tunne. Seuraava nainen minun tulisi tuntea; en tiedä, en usko tuntevani. Kyllä, tunnen hänet. Ja seuraava mies joka seisoo siellä, jos en ole. erehtynyt, on veli Daultonin poika. Ja sitten siitä eteenpäin, minä käytännöllisesti katsoen tunnen jokaisen siellä.

258. Minulla ei ole mitään ideaa keitä ihmiset ovat ja mistä he tulevat, mutta mitä he nyt tarvitsevat, on rukousta. Jotkut heistä tietenkin ovat sen ulottumattomissa, he eivät voi saada käsitystä siitä mitä se tarkalleen on.

259. Tahtoisitteko nyt jokainen katsoa hetken tähän suuntaan, jokainen teistä rukous-jonossa. Jos minä voisın auttaa teitä, tulisin tekemään niin. Ymmärrättekö? Ja minä olen täällä auttaakseni teitä. Mutta ainoa tapa minun koskaan kyetä tekemään se, palauttaa entiselleen se mitä Saatana on tehnyt

250. (Veli Branham alkaa hyrällä “Usko se vaan,” ja sitten lukee Markus 11:21-24)

Ja Pietari muistuttaen sanoi hänelle, Mestari, katso, viikunapuu jonka sinä kiroisit on kuivettunut.

Ja Jeesus vastaten sanoi heille, Pitäkää usko Jumalaan.

Sillä totisesti minä sanon teille, että kuka tahansa sanoo tälle vuorelle, Siirry, ja heittäydy mereen; eikä epäile sydämessään, vaan uskoo että ne asiat jotka hän on sanonut tulevat tapahtumaan; hänellä on oleva mitä tahansa hän sanoi.

Senvuoksi minä sanon teille, Mitä asioita tahansa te haluatte, kun te rukoilette, uskokaa saavanne ne, ja teillä on oleva ne.

251. Kerran kun he eivät voineet ymmärtää että Jeesus oli Kuka Hän oli, Hän sanoi, “Jos te ette voi uskoa Minua, uskokaa ne teot joita Minä teen. Ja jos Minä en tee Isäni tekoja, älkää silloin uskoko Minua. Mutta jos Minä teen Isäni tekoja, uskokaa silloin nuo teot.”

252. Olen juuri tänä aamuna saarnannut Sanoman “Paradoksi.” Paradoksi on jotakin mikä on järjen vastaista, ja todella uskomatonta, sanoo Webster, mutta kuitenkin se on totta. Se on jotakin uskomatonta, niin että ette voi ymmärtää sitä, se on yksinkertaisesti mysteeri.

253. Jeesus teki Isänsä tekoja koska Isä oli Hänessä. Se on miksi teot tehtiin, koska Isä oli Pojassa. Uskotteko sitä? (Seurakunta sanoo, “Aamen!”) Että ollen Hänessä, Hän oli lihaksittunut Jumala. Uskotteko sitä? (“Aamen!”) Että Jumala, Isä, joka oli Jeesuksen Kristuksen Isä, tuo Suuri Henki, asui Voimansa täyteen Jeesuksessa Kristuksessa, joka oli Jumalan maja, lihaksi tehtynä asuen maan päällä, edustaen Sanaa. Jeesus oli Sana. Raamattu sanoo niin Johanneksen 1. luvussa. Ja Sana oli näkymätön. Kuunnelkaa nyt tarkasti. Sana oli näkymätön siihen asti kunnes Se oli tehty lihaksi, ja silloin Sana tuli näkyväiseksi.

254. Ja Hänen uhrikuolemansa kautta Golgatalla, ja ylösnousemuksensa kautta Hän asetti Seurakuntansa sille paikalle tuolla valtaalueella, että tuo sama näkymätön Jumala voi tulla yksilöön ja tehdä Sanan näkyväiseksi. Oi, toivoisin että seurakuntani voisi käsittää sen. Jospa te voisitte nähdä, ystävät, että näkymätön Jumala on tehty näkyväiseksi!

Kuunnelkaa nyt. Tutkikaamme sitä uudestaan nyt.

255. Olen usein halunnut tulla seurakuntaan, uskon että olen kaivannut nähdä sitä, että tullessani sisään takaovesta, etuovesta, mistä tahansa, näkisin katsoessani kuulijakuntaa, täydellisen seurakunnan, kaiken järjestyksessä. Synti ei voisi pysyä siellä; ei, Henki tulisi paljastamaan sen, näettehän. Syntiä

Silloin puhui Joosua HERRALLE päivänä jona HERRA antoi Amorilaiset Israelin lasten valtaan, ja hän sanoi Israelin silmien edessä, Aurinko, seiso sinä liikkumatta Gibeonin yllä; ja sinä, Kuu, Aijalonin laaksossa.

Ja aurinko seiso liikkumatta, ja kuu paikallaan, kunnes kansa oli kostanut viholliselleen. Eikö tämä ole kirjoitettuna Jasherin kirjassa? Niin aurinko seiso liikkumatta keskitaivaalla, eikä kiirehtinyt laskemaan koko päivänä. (Kuunnelkaa nyt)

Eikä ole ollut sen kaltaista päivää ennen tai sen jälkeen, että HERRA kuunteli miehen ääntä: sillä HERRA taisteli Israelin puolesta.

Ja Joosua palasi takaisin, ja koko Israel hänen kanssaan, leiriin Gilgaliin.

83. Lisätköön Jumala siunauksensa Omalle Sanallensa. Nyt haluaisin, jos se on Herran tahto, että te viipyisitte kanssani muutaman minuutin. Haluan ottaa aiheen joka on vieras, omituinen; tällaisen Kirjoituksen lukemisesta. Haluan teidän huomionne ja rukouksenne tämän ajan kuluessa. Haluan ottaa aiheen yhdestä sanasta: PARADOKSI.

84. Ensinnäkin, haluaisin selittää mitä paradoksi on. Webs[±]erin sanakirjassa sanotaan että paradoksi merkitsee “jotakin mikä on uskomatonta, mutta totta.” Se on paradoksi. Jotakin joka on melkein täysin järjen ulkopuolella, niin että se ei voisi olla niin, mutta kuitenkin se on, silloin se on paradoksi. Nyt haluaisin levätä muutamia minuitteja näillä sanoilla, mitä paradoksi on.

85. Meillä on monia asioita joihin voisimme viitata paradoksina. Yksi asia johon haluaisin viitata, on että tämä maailma itse on paradoksi.

86. Eilen illalla puhuin tyttäreni Rebekan kanssa, joka käy keskikoulua. Olin tutkimassa tätä Kirjoitusta, ja kerroin hänelle lukeneeni tämän jakeen tässä. Ja hän sanoi, “Isä, Joosua itseasiassa pysäytti maailman, eikö niin?”

Minä sanoin, “En tiedä mitä hän pysäytti. Hän pysäytti auringon.”

87. Hän sanoi, “Hän ei voinut pysäyttää aurinkoa, koska aurinko ei liiku.”

88. Minä sanoin, “Kuitenkin sen heijastus kulkee maan ylitse, ja hän pysäytti sen.” Hän sanoi, “Hyvä on, silloin Jumala pysäytti maailman.”

89. Minä sanoin, “Mitä tapahtuisi jos maailma sattuisi pysähtymään ja kadottaisi painovoimansa? Se ampaisisi avaruuteen kuin tähti, ja tulisi putoamaan kuin raketti satoja biljoonia vuosia avaruudessa.”

90. Mutta Raamattu sanoo että, “Aurinko pysähtyi ja pysyi paikallaan koko päivän.” Minä uskon sen. Minä uskon sen. Se on järjetöntä ja uskomatonta, mutta se on Totuus.

91. Sitten pyytäisin teitä kertomaan minulle kummalla puolella maailmaa on Pohjoisnapa tai Etelänapa? Kuinka te tiedätte sen jos olette avaruudessa? Te sanotte, ”Etelänapa on alhaalla, alapuolellamme.” He siellä taas ajattelevat että Pohjoisnapa on alhaalla, heidän allaan. Näettekö?

92. Se kelluu avaruudessa pienen ilmakuplan sisällä, ja pyörii yli tuhannen mailin tuntinopeudella. Koska sen ympärysmitta on kaksikymmentä-neljä tai kaksikymmentä-viisi tuhatta mailia, ja se pyörähtää ympäri kerran kahdessakymmenessä-neljässä tunnissa, joten sen nopeus on hieman yli tuhannen mailia tunnissa. Eikä se koskaan muutu, vaan on aina tarkalleen. Päiväntasaajan kohdalla se on minuuttilleen; täydellisesti ajassa, kelluen ilmassa. Jos ei se olekin paradoksi, niin en tiedä mikä olisi. Kuinka kaikki taivaalliset järjestelmät ovatkaan ajoitetut niin täydellisesti, että tiede voi nähdä auringon tai kuun pimennyksen kaksi- tai kolmekymmentä vuotta ennenkuin se tapahtuu. Ja he voivat kertoa teille tarkan hetken milloin pimennys alkaa ja milloin se on ohitse.

93. Ei väliä kuinka hienoja kelloja meillä on... Minulla on tässä kello joka annettiin minulle Sveitsissä lahjaksi, ollessani siellä. Sen arvo on noin kolmesataa Amerikan dollaria. Se annettiin minulle. Mutta ei kulu viikkoakaan etteikö sitä tarvitsisi panna uudelleen aikaan; kaikki kellot, ihminen ei voi tehdä mitään niin täydellistä. Muutamassa vuodessa se on kulunut loppuun. Sen vanhetessa se tulee huonommaksi koko ajan. Sen kivet kuluvat. Tarkkuus vähenee. Ei ole mitään mitä joku mies voisi hioa tai asentaa, niin että se pysyisi täydellisenä.

94. Mutta tämä maailma pysyy täydellisenä! Mikä hallitsee sitä? Te sanotte, ”Emme tiedä mikä sitä hallitsee, mikä pitää sen paikallaan.” Se on totisesti paradoksi. Te ette voi kuvailla kuinka Jumala tekee sen, mutta Hän tekee sen. Ja sehän on pääasia, että Hän tekee sen. Ja me tiedämme sen olevan niin.

95. Se on uskomatonta kuinka te voitte pyörittää palloa ilmassa, eikä se tule tekemään yhtään täyttä kierrosta samassa paikassa.

96. Ajattelin sitä äskettäin ollessani täällä erämaassa, kun yksi näistä hyppäävistä kaktuksista, joita veressänne olevat hapot vetävät puoleensa, hyppäsi päälleni.

Ja te ette voi sormin nypätä sitä pois, vaan teidän täytyy ottaa jotakin jolla pyyhkäistä se pois. Ja siinä on pieniä takiaisia sen pinnassa. Ei väliä kuinka hyvin te teroitatte jonkun neulan, on sen kärki kuitenkin tylsä; vaikka te teroittaisitte sen kuinka täydellisesti vain osaatte, on se kuitenkin tylsä verrattuna noihin hyppääviin kaktuksiin. Ja kuitenkin tuo piikki itsessään on sen pyöreäksi muodostunut lehti. Kuinka voi olla niin että luonto kykenee

kokamukta tästä suuresta paradoksista, Pyhän Hengen vastaanottamisesta ja Iankaikkisen Elämän omistamisesta. Sillä me käsitämme että se on ainoa asia mitä on olemassa, ainoa mahdollisuus joka on meille annettu Iankaikkiseksi Elämäksi, se on Jumalan Elämä meissä, ja silloin se on Iankaikkinen Elämä meissä. Suo se, Herra, että se tulisi tapahtumaan jokaiselle joka kohotti kätensä.

Ja ehkä siellä on niitä joilla ei ollut rohkeutta kohottaa käteen, suo se myös heille. Nyt Isä, he ovat Sinun. Minä annan heidät Sinulle, Jeesuksen Kristuksen Nimessä.

246. Ja nyt kun rukousjono tullaan muodostamaan, Isä, niin minä en tiedä kuka on tuleva siihen. Mutta anna meille toinen paradoksi tänä aamuna, Herra. Voikoon suuri salaperäinen Jumalan Voima tulla alas ja tehdä jotakin niinkuin Sinä olet luvannut. Ja tämä on minulle ensimmäinen kerta, Herra, sen jälkeen kun kohtasin Sinut yhtenä päivänä. Minä rukoilen nyt että Sinä soisit ihmisille heidän pyyntönsä, Jeesuksen Nimen kautta. Aamen.

247. Nyt haluaisin että jokainen pysyisi istumassa hetken, jos vain voitte.

248. Jokainen jolla on rukouskortti. Billy tuli tänä aamuna, niinkuin hän oli luvannut, ja antoi rukouskortteja joillekin ihmisille täällä. Hän sanoi ettei ollut kovin monia. Kohottaisivatko ne kätensä joilla on rukouskortit. Hyvä on. Haluaisitteko ottaa omat paikkanne ja muodostaa jonon tähän, te joilla on rukouskortit. Missä on Billy, missä sinä olet? Oh, hyvä on. Seiso sinä jossakin tässä.

249. Olkoon nyt jokainen rukouksessa. Me tulemme Herran Jumalamme eteen. Laulakaamme nyt tuo laulu jota sisar Arnold soittaa siellä, hänen musiikkinsa mukana. Kaikki yhdessä nyt, hiljaisesti.

Usko se vaan, usko se vaan,

Kaikk' mahdollista on, usko se vaan;

Usko se vaan, usko se vaan,

Kaikk' mahdollista on, usko se vaan.

(Veli Branham alkaa hyräillä ”Usko se vaan.”)

... usko se vaan,

Kaikk' mahdollista on, usko se vaan;

Usko se vaan, usko se vaan,

Kaikk' mahdollista on, usko se vaan.

“Herra Jumala, minä kohotan käteni Sinulle”? “Ja, veli Branham, sinä tulet näkemään käteni ja rukoilemaan puolestani, jotta tuo suuri paradoksi voisi tapahtua minun sydämessäni, niin että tulen kohtaamaan Kristuksen Hengen kasteessa ja Hänen ylösnousemuksensa voimassa.” Jumala siunatkoon teitä jokaista. Se on hienoa. “Että minä tulen kohtaamaan Jumalan.” Ja Jumala olkoon kanssanne. “Minä tulen kohtaamaan Hänet, ja tämä suuri paradoksi tulee tapahtumaan elämässäni, ja minä tulen täyttymään Hänen Voimallansa, ja Hänen kirkkaudellaan, ja Hänen hyvyydellään ja laupeudellaan, Hänen joka elää aina ja iankaikkisesti.

Ja jonakin päivänä minä olen luettu mukaan tuohon tulossa olevaan paradoksiin.”

240. Noiden profeettojen tomu lepää jossakin maassa. Samoin noiden marttyyrien tomu, jotka leijonat söivät, ja joiden tomu leijonien lannan mukana levitettiin kaikkialle maan päälle, mutta kuitenkin Kristus on nostava ylös tuon ruumiin jälleen! Se on osoittava että Hän on ylösnousemus.

241. Kun Hän otti vähän savea käsiinsä ja pani sen erään miehen silmille, jolla ei ollut koskaan ollut silmiä, osoitukseksi että mies oli tehty maan tomusta, ja palatessaan takaisin hänellä oli silmämunat ja hän voi nähdä sen Luojan joka oli valmistanut hänet.

242. Jos Jumalan aikomus ei ole herättää kuolleita, niin miksi Hän sitten tuli meidän kaltaiseksemme lihaksi, ja meni tomuun, ja nosti Itsensä jälleen ylös? Miksi Hän olisi nostanut Itseään ylös, jos ei olisi mitään kuolleiden ylösnousemusta? Oi, älkäämme olko lapsia, vaan miehiä ja naisia Hengessä, uskoen Jumalaa koko sydämellämme.

243. Olisiko vielä joku toinen, ennenkuin alamme rukoilla? Jumala siunatkoon sinua, ja sinua, veljeni, ja sinua. Kyllä.

244. Taivaallinen Isämme, me tuomme Sinulle nämä jotka kohottivat kätensä. Tavalla tai toisella, Pyhä Henki on löytänyt tiensä heidän sydämiinsä, sanoen heidän sydämillään, “Sinä et ole täällä vain syödäksesi ja juodaksesi, ja nukkuaksesi ja noustaksesi ylös ja mennäksesi työhön; ja sitten tulemaan takaisin, syömään, juomaan ja jälleen nukkumaan. Te olette täällä ollaksenne Jumalan poikia ja tyttäriä. Sinä olet täällä ottaaksesi oman asemasi ja paikkasi Kristuksessa. Ja Minä olen täällä tänä aamuna kutsuakseni sinut,” niin sanoisi Pyhä Henki heidän elämässään.

245. Isä, rukouksen kanssa, ainoan asean kanssa jonka tunnen, minä annan heidät Sinulle. Ja minä uhmaan vihollista joka haluaisi pitää heidät poissa Sinulta. Minä asetan uskon kautta Jeesuksen Kristuksen Veren vihollisen ja heidän välilleen, vihollisen, joka haluaisi estää heitä saamasta tätä loistavaa

pöyrittämään lehden niin tiukkaan ja teräväkärkiseksi, ettei hienoinkaan kone voi hioa sellaista? Ja kuitenkin aivan sen kärjen huipussa on kuin pieni kalastuskoukku, pieniä takiaisia, joilla se voi tarttua kiinni. Se on paradoksi tieteelle. Se on uskomatonta, mutta se on totta.

97. Haluaisin jonkun selittävän tämän. En osaa sanoa tarkalleen, tai kuinka monen mailin päässä tiede sanoo kuun olevan maasta. Mutta kuinka voi tuo kuu, kun sanoisin että se on miljoonien ja miljoonien mailien päässä maasta, kuitenkin hallita nousu ja laskuvettä meressä. Mikä sen saa aikaan? Kuinka se tapahtuu? Se on paradoksi, mutta kuitenkin me voimme nähdä sen tapahtuvan. Se tapahtuu. Kuu hallitsee nousuvettä. Kun kuu liikkuu pois päin tällä tavalla, se vie nousuveden mukanaan. Ja Jumala on pannut kuun hallitsemaan nousuvesiä ja säättänyt niille rajat. Ke eivät voi ylittää tuota Jumalan vetämää rajaviivaa, kun Hän sanoi, “Katsohan, sinä voit tulla näin lähelle, mutta et voi nielaista loppua siitä, sillä olen pannut vartijani vartioimaan sinua.”

98. Tuo kuu, miljoonien mailien päässä maasta, kutsuu tuota merta, ja asettaa sille rajat ja hallitsee sitä. Uskomatonta! Mitä tuossa kuussa on? Kun vain muutaman mailin päässä maasta lakkaa kaikki vetovoima, ilma ja kaikki muu, ja tullaan avaruuteen jossa ei ole edes ilmaa, miljooniin ja miljooniin maileihin. Ja kuitenkin se hallitsee sitä! Se sanoo, “Sinä voit mennä niin pitkälle, mutta et pidemmälle, sillä minä olen Jumalan vartiomies. Minä olen vahtikoira joka istun täällä, etkä sinä voi ylittää näitä rajoja.” Selittäkää se. Se on paradoksi, kuinka Jumala tekee sen on uskomatonta, mutta kuitenkin Hän tekee sen. Sitä ei voida selittää.

99. Talvella meillä on lunta maassa, on kylmä ja maa on jäässä. Ja joku pieni siemen, jossa on elämanitu, tuo pieni siemen tulee jäätymään ja purskahtamaan auki ja sen sisus tulee juoksemaan ulos siitä. Ja tuo elämanitu tulee makaamaan siellä tomussa, ja jäätyy pakkasessa joka tappaisi minkä elämän tahansa. Kuinka se säilyy, ja tulee jälleen esiin keväällä? Me emme voisi selittää sitä, emmehän? Se on paradoksi.

100. Me otamme Hebrealaisten 11. luvun 3. jakeen, jossa Paavali puhuu sanoen, “Maailma muodostettiin ja pantiin yhteen Jumalan Sanalla,” siinä on paradoksi, että Sana voi puhua ja tuosta Sanasta muodostuu aineellisia asioita, “niin että asiat jotka näkyvät tehtiin asioista jotka eivät näy.” Ne asiat jotka me näemme, olivat Jumalan puhuttu Sana. Maa on Jumalan Sana. Puut ovat Jumalan Sana. Miksi me pelkäisimme luottaa Häneen, joka on antanut sellaisen Sanan, jolla on sellainen Voima ja arvovalta? Miksi me pelkäisimme ottaa tuota Sanaa itsellemme, ja sovelluttaa Sitä itseemme? Se osoittaa että me olemme langenneet epäuskoon. Sana, Jumalan Sana, se on paradoksi!

101. Haluaisin myös näyttää erään toisen paradoksin, ja se on kun Jumala vieraili Abrahamin luona kun hän oli satavuotias, ja hänen vaimonsa Saara yhdeksänkymmenen ja neljäkymmentä vuotta ohi vaihdevuosien. Abrahamin elämä oli yhtä hyvä kuin kuollut, ja Saara oli ollut alusta alkaen hedelmätön ja hänen kohtunsa kuollut. Ja kuitenkin Jumala sanoi että Hän toisi maailmaan lapsen heidän kauttaan. Se on paradoksi. Kysykää joltakin lääkäritä, että voisiko yhdeksänkymmentä vuotias nainen saada lasta. Se oli mahdotonta, se oli uskomatonta, mutta hän sai sen, koska Jumala sanoi että hän saisi sen.

102. Se on uskomaton asia, ajatella että joku vieras mies tomua vaatteissaan, voisi istua selkä teltaan päin käännettynä, ja sanoa jollekin naiselle joka oli hänen takanaan teltassa, mitä tämä ajatteli. Se on paradoksi, se on uskomatonta, mutta kuitenkin totta.

103. Se tuntui uskomattomalta, kun Abraham vei ainoan poikansa Iisakin vuorelle, uhra takseen hänet siellä polttouhriksi. Ja kun hän tuli sinne vuoren huipulle, hän laski Iisakin puiden päälle ja oli valmis ottamaan hänen elämänsä. Ja kun hänen kätensä jo oli tulossa alaspäin, pysäytti Jokin hänen kätensä! Ja siellä erämaassa, vuoren huipulla, oli oinasjäänyt sarvistaan kiinni pensaaseen. Mikä paradoksi! Mistä tuo oinas tuli? Kuinka se voi olla siellä elossa satoja maileja sivilisaatiosta; kun siellä oli

leijonia, sakaaleja ja villejä koiria ja muita petoja? Mistä se tuli? Kuinka se oli joutunut sinne vuoren huipulle, missä ei ollut mitään vettä? Miksi sitä ei ollut siellä hänen rakentaessaan alttaria kivistä? Hän antoi sille nimen Jehovah-Jireh, "Herra on valmistanut itsellensä uhrin." Uskomatonta, mutta kuitenkin niin totta, sillä Hän on Jehova-Jireh. Ne ovat uskomattomia asioita meidän tiedollemme jätieteelle, mutta kuitenkin se on totta! Mikä suuri paradoksi!

104. Se oli paradoksi, ja tulee olemaan, kun Jeesus Markuksen 11:22 ja 23, sanoi, "Jos te sanotte tälle vuorelle, 'Siirry,' ettekä epäile sydämessänne, vaan uskotte sen tapahtuvan mitä olette sanoneet, niin te voitte saada mitä olette sanoneet." Se on uskomatonta, mutta se on totta. Se on paradoksi.

105. Voisinko pysähtyä tässä sanoakseni, kuinka istuessani siellä metsässä tuona aamuna tuon puun vieressä, eikä metsässä ollut mitään oravia, mutta kun tuo Ääni puhui sanoen, "sano missä ne tulevat olemaan?!"

106. Ja siellä osoitin sormellani erästä paljasoksaista pähkinäpuuta, sanoen, "se on istuva juuri tuossa," ja siinä se oli! Uskomatonta, mutta totta!

Hän sanoi, "Missä tulee seuraava olemaan?"

107. Sanoin, "Tuolla pensaassa tuolla," enkä edes ehtinyt laskea sormeani alas kun se jo oli siellä!

Siinä ole mitään." Uskovainen vastaanottaa Sen ojennetuin käsivarsin, ja tietää että Se on elävä Jumala.

235. Oi Isä, me rukoilemme tänä aamuna, että jos keskuudessamme on joku josta ei vielä ole tullut uskovaista, että tämä olisi se hetki jolloin he tulevat uskomaan. Oi Jumala, suo se juuri nyt jokaisen henkilön sydämessä täällä joka ei vielä tunne Kristusta Pelastajanaan, että tämä olisi se hetki jolloin heistä tulee paradoksi; että keho viheliäinen syntinen (jolla on syntisen luonne, joka on syntynyt maailmaan synnissä, muodostunut vääryydessä, ja tullut maailmaan puhuen valheita) voi olla muutettu, ja tehty Jumalan Pojan vanhurskaudessa. Suo Herra, että tuo suuri paradoksi tapahtuisi jokaisen täällä olevan sydämessä, joka ei tunne Sinua Pelastajanaan ja tulevana Kuninkaanaan, ja jotka eivät ole valmiita kohtaamaan Sinua viimeisellä pasuunalla, jos se sattuisi soimaan tänään.

236. Sitten me myös rukoilemme, Herra, että Sinä muistaisit niitä täällä jotka ovat sairaita ja ahdistettuja. Oi Jumala, me rukoilemme tänään, että Sinä parantaisit jokaisen sairaan ja vaivanalaisen henkilön. Anna heidän tietää että Jumala yhä suorittaa paradokseja kenelle tahansa joka tulee täyttämään Hänen Sanansa.

237. Me tiedämme että Hänen Sanansa on paradoksi. Kun Se lupaa jotakin mikä on niin epätodellista maailmalle, jotakin jota he eivät voi vastaanottaa, joka on heidän tietonsa ja ymmärryksensä saavuttamattomissa. Mutta kun yksinkertainen sydän ottaa tuon Sanan ja upottaa Sen olemuksensa syvyyksiin, silloin tuo Sana tulee tuottamaan eloon tuon lupauksen tosiasiat.

238. Oi, kuinka me kiitämme Sinua tästä, että on olemassa yksinkertaisia ihmisiä jotka uskovat tämän Sanoman. Me emme odota jotakin valtakuntaa jossa atomiajanjakso tulisi hallitsemaan, vaan me odotamme sitä Valtakuntaa jossa Kristus tulee hallitsemaan voimassa ja majesteettisuudessa, rauhassa ja kunniassa maan päällä; ei jossakin jossa me painamme auton kaasupoljinta, tai lennämme ilman halki suihkukoneilla; vaan missä me tulemme istumaan elävän Jumalan Valtaistuimen ympärillä, ja katselemaan Häntä ja näkemään Hänet Joka oli haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän vääryyk-siemoe tähden, ja Jonka yllä oli meidän rauhamme kuritus, ja Jonka haavoilla meidät parannettiin. Meidän sydämemme kaipaus on, Herra, siitä lähtien kun tämä suuri paradoksi on tullut meille, että me tulisimme saavuttamaan Hänet ja istumaan Hänen kanssaan tuona päivänä. Suo se, Herra. Me pyydämme tätä Jeesuksen Nimessä.

239. Ja päidemme ollessa kumarrettuina, ihmettelenpä onko kuulijakunnassa tänä aamuna joku joka haluaisi tulla muistetuksi rukouksessa, ja sanoisi,

229. Jumala ei ole missään seimessä. Hän on noussut kuolleista ja elää aina ja iankaikkisesti, eläen keskuudessamme, todistaen Itsensä samaksi Jumalaksi kautta ajanjaksojen Helluntaipäivästä alkaen. Sama Jumala joka kohtasi Paavalin matkalla Damaskoon; hän oli lähetyssaarnaaja Pakanoille, ja Jumalan sanansaattaja Pakanoille. Pakanain Sanoma alkoi Tulipatsaan vierailulla, ja se päättyy samalla tavalla.

230. Pakanain kuningaskunta, maailman kuningaskunta, joka on maailma, alkoi nuhtelulla Taivaallisella kielellä, kuningas Nebukadnessarin päivissä; ja päättyy samaan asiaan, kun Pyhä Henki vuodatetaan Pakana-seurakunnan päälle viimeisissä päivissä, nuhtelevaan Pakana kansoja jälleen kirjoituksena seinällä. Kirjoitus on seinällä, että Jumala on valmistanut Seurakuntansa, Hän on valmistanut Oman kansansa, Hän on valmistanut paikkansa, ja he odottavat Häntä tulevaksi.

231. Ja tuo ylöstempaus! “Kun Jumalan pasuuna soi, ja Kristuksessa kuolleen heräävät, emmekä me jotka olemme elossa ja jäljellä estä niitä jotka nukkuvat. Sillä Jumalan pasuuna on soiva, ja Kristuksessa kuolleet heräävät; ja meidät temmataan yhdessä heidän kanssaan, kohtaamaan Herra ilmassa.” Se on paradoksi, yhtenä näistä aamuista, kun haudat avautuvat ja kuolleet tulevat esiin; ja kun ne jotka ovat elossa tullaan muuttamaan, hetkessä, silmänräpäyksessä, ja he menevät ylös kohtaamaan Hänet ilmassa.

232. Koko asia on paradoksi. Jumala liikkuu kansansa keskuudessa. Uskotteko te sitä? (Seurakunta sanoo, “Aamen!”) Kumartakaamme päämme rukousta varten.

233. Jumala, nyt yli tunnin, tunnin ja kymmenen minuuttia, me olemme seisseet täällä puhumassa menneistä ja nykyisistä tapahtumista, siitä kuinka Pyhä Henki jakaa ne, Herra, niinkuin Jumalan Sana on niin armollisesti tehnyt; osoittaen että sama Taivaan Jumala, Joka eli entisinä aikoina, elää tänään samassa muodossa ja samalla tavalla. Samat ihmeet ja sama Voima joka oli vanhojen profeettojen yllä, joka oli Seurakunnan yllä Helluntaina, joka oli Hannan yllä; ja Uuden Testamentin profeetan Agabuksen yllä tuona päivänä, joka jopa oikaisi Pyhää Paavalia. Ja Pyhä Paavali joutui vaikeuksiin, koska hän ei kuunnellut Agabusta, koska Agabus... vaikka Paavali olikin apostoli, niin Agabuksella oli Herran Sana, ja hän varoitti häntä menemästä Jerusalemiin. Mutta Paavali oli päättänyt mennä, ja joutui vaikeuksiin. Ja Isä, me aina joudumme vaikeuksiin, jos emme tottele Jumalan Sanaa.

234. Ja me näemme että sama Jumala joka oli noiden veljien kanssa siellä, on sama Jumala tänään. Me näemme Hänet jokaisessa julkitulemisessa. Ja se on paradoksi, Herra, maailma katsoo, ja he ravistavat päätään ja sanovat, “Ei

“Missä tulee seuraava olemaan?”

108. “Tuossa kuivassa puussa tuolla pellolla.” Ja siellä se oli! Se on uskomatonta.

109. Kysyin vaimoltani eräänä aamuna, sanoin, “Kultaseni, olenko järjiltäni? Olenko tulossa hulluksi? Mikä minulla on vikana? Miksi sanon asioita joita sanon? Minkä tähden teen asioita joita teen? Mikä saa minut tekemään niin?” Minä rakastan ihmisiä ja kuitenkin revin heitä kappaleiksi. Ja minä paastoin ja rukoilin päästäkseni eroon siitä; ja mitä enemmän paastoin ja rukoilin, sitä pahemmaksi se tulee. Uskomatonta, mutta se on totta! Se on totta.

110. Näin erään naisen juuri silloin siellä rakennuksen takaosassa kohottavan kätensä ja ylistävän Herraa. Se oli Hattie Wright, joka istuu siellä. Antakoon he minulle anteeksi että sanon sen, mutta hänellä oli kaksi poikaa, jotka olivat maailmallisia. Tuo pieni leski istui siellä tuona päivänä. Ja minä sanoin, “Hattie, Herra Jumala... sinä sanoit oikean asian. Hän valmisti nuo oravat. Hän on Jehovah-Jireh.”

111. Hän sanoi, “Se ei ole mitään muuta kuin Jumalan totuus!” Oi, hän sanoi oikean asian! Se näyttää uskomattomalta että inhimillinen olento voisi puhua sanan....

112. Niinkuin veli Booth sanoi teille. Niin likaisia ja saastaisia kuin me olemmekin, niin Kuka on Hän joka istuu siellä kauempana kuuta ja tähtiä, ja koko avaruutta ja aikaa ja Iankaikkisuutta? Ja aivan niinkuin Booth sanoi sen, ja josta eräänä päivänä luin, lukiessani Iranaeusta, että jopa Enkelit ovat likaisia Hänen silmissään. Keitä olemme me?

113. Mutta tuo nainen sanoi oikean asian, joka kosketti Jehovan sydäntä! Hän sanoi, “Kysy häneltä mitä hän haluaa, ja anna se hänelle.” Aamen. Uskomatonta, mutta totta! Suoraan täällä silmiemme edessä on nyt näkyvä todiste siitä, hän pyysi kahden poikansa sieluja, että he olisivat Kristittyjä. Jumala antoi hänelle hänen kaipauksensa. Uskomatonta! Se oli suurempi ihme kuin jonkun sairaan parantuminen. Se muuttaa ihmisen elämän, hänen sielunsa, ruumiinsa, ja kaiken mitä hän on. Se muuttaa hänen rakenteensa. Uskomatonta, mutta totta! Se oli paradoksi. Me näemme sen kaikkialla.

114. Paradoksi Nooan aikana. Kun Nooa, aivan tavallinen mies, joka oli Herran profeetta ja ehkä maanviljelijä. Jumala sanoi hänelle, “Valmistaudu sadetta varten joka tulee Taivaasta,” vaik’ei siellä ollut mitään sadetta. Koskaan ei ollut vielä satanut. Ei ollut mitään mahdollisuutta että siellä ylhäällä olisi ollut sadetta. Maan päällä ei ollut vielä koskaan satanut. Ei ollut mitään meriä eikä siellä ollut mitään vettä, mutta kuitenkin Jumala käski häntä

valmistamaan arkin perheensä pelastamiseksi. Ja Jumala toi sateen alas! Se oli paradoksi! Se ei ollut tieteellistä, mutta se tapahtui joka tapauksessa. Kyllä.

115. Se oli paradoksi, kun nuo Hebrealaislapset, jotka olivat päättäneet pysyä Jumalan Sanan kanssa huolimatta mitä tapahtui, heitettiin tuliseen pätsiin, jonka tuo kuningas oli antanut kumentaa seitsemän kertaa kuumemmaksi kuin koskaan aikaisemmin, jopa niin että tuo ankara kuumuus tappoi ne miehet jotka olivat viemässä heitä sinne. Mutta kuitenkin nuo miehet kävelivät siellä pätsissä ympäriinsä ehkä kolme tuntia. Heistä ei olisi pitänyt olla jäljellä tomuakaan, ja heidän inhimillisen elämänsä olisi tullut tuhoutua. Jos se tuhosi nuo miehet jotka lähestyivät sitä, niin eikö se olisi tuhonnut muitakin? Mutta heidät heitettiin sinne, sanokaamme kolmeksi tunniksi, vaikka se on voinut olla viisikin.

116. Tuo kuningas on saattanut mennä lounaalle ja tultuaan takaisin hän sanoi, "Avatkaa pätsin ovi. Noista miehistä ei ole jäljellä tomuakaan!" Mutta kun hän avasi oven, olivat he siellä vahingoittumattomina, kävelen ympäri tulussa. Uskomatonta, mutta totta! Hän kysyi, "Kuinka monta te panitte sinne?" He vastasivat, "Kolme."

117. Hän sanoi, "Minä näen neljä." Se on mikä teki siitä paradoksin. "Ja Yksi on näöltään kuin Jumalten;poika." Hän ei ollut jumalten poika; Hän oli Jumalan Poika! He olivat pakanoita. Oi, Jumala on suuressa Sanassansa!

118. Erään kerran kun Jumalan sotajoukko oli tullut pelkuriksi, peläten erästä miestä joka seisoi siellä toisella kukkulalla. Kun tämä kolme kertaa tavallisen miehen kokoinen mies seisoi siellä kukkulalla ja sanoi, "Te sanotte luottavanne todelliseen Jumalaan; niinpä tulkoon joku miehistänne taistelemaan kanssani, estääksemme enemmän veren vuo-dattauisen." Jumalan vihollinen oli työntänyt Jumalan seurakunnan mäensyrjää vasten, ja he olivat peloissaan. He olivat pelkureita.

119. Ja leiriin tuli eräs pikkumies, lampaannahka kiedottuna ympärilleen, paimenen puku; hän oli koko armeijan pienin mies, eikä edes sotilas. Mutta se oli paradoksi, kun Jumala otti tuon yhden miehen, pienen miehen josta kukaan ei ollut kiinnostunut. Raamattu sanoo että hän oli punakka. Tuo yksi pieni mies pani koko vihollisen armeijan pakenemaani Se oli paradoksi. Näyttää kuin Jumalan olisi tullut antaa tuolle koko suurelle armeijalle rohkeutta mennä taisteluun. He olivat Jumalan palvelijoita, miksi ei mennä ja taistella Jumalan taistelua? Sehän oli Jumalan vihollinen, lyökää se! Näyttää kuin Jumalan olisi tullut antaa heille rohkeutta, mutta Jumala valitsi yhden pienen yksilön.

120. Ja muistakaa, eräs toinen paradoksi, hän ei ottanut miekkaa. Saul yritti panna asevarustustaan hänen ylleen ja miekkaa hänen käteensä. Tuo pieni

luonnollisessa, samoin me kuljemme Hengessä. Ensi sunnuntaina me tulemme puhumaan siitä. Muistakaa, se on kaikki siinä, näettekö. Kuinka he kulkivat maassa, aineellisesti, tällä tavalla, ja Jumala oli heidän kanssaan; ja Seurakunta on Kristuksessa, Taivaallisissa Paikoissa, hengellisellä alueella, kulkien kaikki jalkojemme alle alistettuina. Halleluja! Kyllävaan! Ja heillä oli Tulipatsas, Valo jota he seurasivat. Minne tahansa tuo Valo meni, sinne he seurasivat tuota Valoa. Tuhansia vuosia on kulunut, satoja ja satoja vuosia on mennyt, ja Se on yhä elossa. Se on paradoksi! Se on täällä todistuksena, täyttäen Kirjoituksen, ei meistä johtuen, vaan koska Jumala lupasi Sen, että Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iäisesti. Se oli Hän jota Mooses arvosti, arvostaen Kristuksen pilkan suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet. Ja mikä oli tuo Kristus joka kulki hänen edellään? Se oli Valo, Tulipatsas.

223. Hän sanoi, "Minä tulen Jumalasta ja palaan takaisin Jumalaan." Hän teki sen. "Pieni hetki eikä maailma enää Minua näe, kuitenkin te näette Minut; sillä Minä tulen olemaan teidän kanssanne ja teissä, maailman loppuun asti." Aivan maailman lopussa, siellä Hän myös tulisi olemaan. Ja täällä Se on meillä!

224. Hänen Kuolemansa, hautaamisensa ja ylösnousemuksensa jälkeen, kohtasi Pyhä Paavali Hänet matkalla Damaskoon, Hän oli jälleen takaisin Tulipatsaan muodossa.

225. Siitä on nyt kulunut lähes kaksituhatta vuotta, ja nyt Hän on täällä! Ei kirkkokuntien keskellä, ei tämänpäivän korkeasti kiilloitettujen • oppineiden keskuudessa, vaan köyhän ja nöyrän joukon keskellä. Se on paradoksi! Paradoksi! Niille jotka rakastavat Häntä, jotka uskovat Häntä, tuhansille ympäri maailman jotka uskovat Häntä, heille se on Hänen lupauksensa täyttymys, sekä Uudessa että Vanhassa Testamentissa. Se on mitä Se on. Mutta se on paradoksi.

226. Se oli paradoksi, kun Jumala lupasi antaa Valtakunnan pienelle laumalle, eikä jollekin suurelle orkanisoituneelle seurakunnalle. "Älä pelkää pieni lauma, se on teidän Isänne hyvä tahto antaa teille Valtakunta." Se on paradoksi.

227. Se tulee olemaan todellinen paradoksi, yhtenä näistä päivistä, kun Jeesus tulee; ja Kristuksessa kuolleet nousevat, ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomaan, ja Seurakunnan ylöstempaus tulee.

228. Näissä Joulun ajoissa, kun ihmiset tekevät ostoksia, tanssivat ja ryypäävät ja juhliivat jotakin josta he eivät tiedä yhtään mitään, on kuin he juhlisivat Washingtonin tai Lincolnin syntymäpäivää, eivätkä palvo.... Heillä yhä on Jumala seimessä.

pieneen hirsimökkiin siellä ylhäällä tuona aamuna, ja jonka te näette valokuvattuna tuolla seinällä? Mikä se oli? Se on kerta kaikkiaan erilaista.

216. Jos te panette vehnänjyvän maahan, tulee se tuottamaan vehnänjyvän. Jos te panette maissinjyvän maahan, tuottaa se maissia. Pankaa takiainen maahan ja se tulee tuottamaan takiaisia.

217. Mutta tämä on paradoksi! Jokainen teistä voi sanoa saman asian itsestään. Me kaikki voimme ajatella paradoksina sitä mitä on tapahtunut kohdallamme.

218. Tässä on eräs toinen paradoksi. Kuinka voin minä, saarnattuani lähes kolmekymmentä vuotta, yhä pelätä ajatusta mennä ylitse Tuntemattomaan? Kuinka niin saattoi olla? Saarnattuani siitä asti kun olin pieni poika, ja nyt olen täällä viisikymmentä-kaksi vuotiaana vanhana miehenä, ja sitten ajatella että polkaisin.... minä en... minä tiesin että olin pelastunut. Mutta pelkäsin ajatusta... Mutta Jumalan rakkaus tuli alas huoneeseeni eräänä aamuna ja kohotti minut ylös, ja vei minut Paikkaan jossa lunastetut olivat. Se oli todellakin paradoksi!

219. Haluan kysyä teiltä jotakin. Saatan nyt katkaista pois tämän äänityksen. Haluan kysyä teiltä jotakin. Kertokaapa minulle mikä on Tuo tuossa valokuvassa siellä? Mistä Se tuli? Minkä tähden Se on täällä? Tiede ei voi kieltää Sitä. Mikä on Se kokouksessa, joka seisoo siellä ja käy kuin kammalla lävitse ihmisten elämän, ja sanoo heille,

“Sinä olet aikaisemmin elämässäsi tehnyt niin-ja-niin. Sinä olet täällä tätä tarkoitusta varten. Sinä olet täällä sitä varten.”? Se on uskomatonta tieteen mielestä.

220. No niin, meidän tiedämme mitä telepatia on. Telepatia on kun sanotaan jotakin, kuten jos te sanotte jotakin ja sitten minä sanon saman asian, näettehän, tai jos lukisin teidän ajatuksianne, mitä te juuri sillä hetkellä ajattelette. Mutta kun te näette Sen kertovan asioita, jotka tulevat tapahtumaan kaukaisessa tulevaisuudessa, silloin se jättää telepatian pois kuvasta.

221. Se on uskomatonta että Jumala, näissä viimeisissä päivissä tekisi sellaita, niinkuin Hän on luvannut että Hän tulisi tekemään. Mutta se on totta, se on paradoksi!

Tuo sama Jumala jolla aina on ollut paradokseja, Hän on sama Jumala tänään, koska Hän pitää Sanansa. Tiede ei voi kieltää Sitä. Siellä se on mekaanisen kameran kuvaamana. Se on paradoksi, Jumala!

222. Mikä Se on? 2. Moos. 13. luku, me luemme että Jumala antoi Israelin lapsille.. joka oli esikuva seurakunnasta tänään; niinkuin he kulkivat

miesraukka ei pysynyt sen kanssa pystyssä. Ja hän otti lingon, joka oli palanen nahkaa, johon oli sidottu pari narunpätkää. Hän voitti koko vihollisen armeijan, ja pani heidät pakenemaan. Se oli paradoksi, kuinka tuo pieni poika voi saada koko armeijan pakenemaan.

121. Se on paradoksi. Varmasti. Jumala tekee sen. Hän on täynnä sitä. Varmasti Hän on. Se on mitä Hän tekee. Se on Hänen tapansa tehdä se. Kyllä vaan. Se oli paradoksi.

122. Kun Egyptillä oli suuri armeijansa, oli koko maailma voitettu. Jokainen kansakunta oli heidän käsissään. Ja Jumala päätti hävittää tuon armeijan, hävittää tuon kansakunnan, niin näytti kuin Hänen olisi tullut nostaa eriin joku suuri armeija jostakin, jolla olisi ollut paremmat varusteet; tai koonnut kaikki kirkkokunnat yhteen, ja lähettänyt heidät taistelemaan yhdessä, niin että hänellä olisi ollut täydellinen yhteistyö heidän kanssaan. Mutta Jumala käytti paradoksia! Hän otti erään vanhan, kahdeksankymmentä vuotiaan miehen, jolla miekan asemesta oli kädessään käyrä keppi, ja upotti Egyptin meren pohjaan. On uskomatonta mitä Jumala voi tehdä, mutta sillä tavalla Hän tekee sen. Hän käyttää paradokseja tekemään sen. Katsokaahan, Hän tuo sen paradoksiin; käyrä paimenkeppi marssivan armeijan asemesta, voittamaan kansakunta joka hallitsi maailmaa.

123. Uskon että on vain yksi asia jota Jumala odotta nyt. Venäjä ei merkitse mitään Jumalalle. Hän haluaa saada yhden miehen. Hänellä ei tarvitse olla suuria orkanisaatioita. Hänellä ei tarvitse olla suuria kirkkokuntia. Hän haluaa saada yhden miehen johon Hän voi panna Oman Henkensä! Se pitää huolen lopusta, ja on oleva toinen paradoksi; kun Hän vain saa jonkun joka on täydellisesti antautunut, joka tulee tekemään sen. Sillä tavalla Jumala tekee työnsä, Hän käyttää paradokseja.

124. Se oli paradoksi, kun eräs suuri Jumalan sotilas, nimeltään Joosafat, seisoi portissa erään luopiomiehen kanssa, nimeltään Aahab, ja sanoi, “Ennenkuin me menemme tähän taisteluun, eikö olisi hyvä kysyä neuvoa Herralta?” No niin, jos miehen sydämessä on nälkä tuntee Jumalan tahto, niin jossakin on silloin oltava Jumalan tahto.

125. Paljoissa neuvonantajissa ei aina ole turva. Aahab sanoi, “Minulla on kaikki saarnaajani. He ovat kaikki profeettoja. Minä kutsun heidät tänne. Ja tiedätkö, jos tuon tänne neljäsataa profeettaa, niin me tulemme löytämään Herran Sanan.” AINA TE ETTE SITÄ NIIN LÖYDÄ.

126. Jos se ei ole Sanan mukaista, pysykää silloin erossa siitä. Minä en välitä kuinka monia heitä on. Pysykää tämän Sanan kanssa! Jumala ei voi perua tätä Sanaa.

127. No niin, hän toi heidät kaikki sinne ja he kaikki profetoivat yksimielisesti, sanoen, "Herra on kanssasi, Mene!"

128. Mutta yhä oli jotakin mikä ei ollut oikein. Ja tuo Jumalan mies tiesi ettei se ollut oikein. Hän sanoi, "Eikö sinulla ole vielä yhtä ? Vain yksi toinen, jossakin?"

"Oh," hän sanoi, "meillä on yksi, mutta minä vihaan häntä." Joosafat sanoi, "Älköön kuningas sanoko niin."

129. Jumala valitsi yhden lukutaidottoman pojan, kansakunnan hylkäämän ja halveksiman, tuomaan Sanomansa nälkäisille sydämille. Ja kaikkien kirkkokuntien asemesta, jotka kaikki yhdessä puhuivat yksimielisesti, Jumala toi yhden henkilön. Se on paradoksi, mutta tuolla miehellä oli Totuus. Ja se osoittautui Totuudeksi, koska se oli yhtäpitävä Sanan kanssa. Se oli ehdottomasti paradoksi.

130. Nyt te sanotte, "Tarkoitatko että olet erimieltä kaiken tämän ja tuon ja tuon kanssa?" Jos se ei ole Sanan mukaista, silloin olen erimieltä sen kanssa. Niin se on. Jumalan Sana ei tule koskaan pettämään.

131. Keskustellessani erään papin kanssa äskettäin, hän sanoi, "Herra Branham, sinä yrität väittää asiaa Raamatun mukaan. Me uskomme kirkkoon, eikä mihinkään muuhun kuin siihen. Me uskomme siihen mitä kirkko sanoo. Jumala on kirkossansa."

132. Minä sanoin, "Jumala on Sanassansa. Ja Hän on Sana." Niin se on, Sana!

133. Se on syy miksi Miika otti Sanan. Ja Jumala käytti paradoksia, saattaakseen jokaisen kirkkokunnan häpeään ja täytti tuon Jumalan palvelijan Sanan; yhden miehen, joka oli halveksittu, hylätty ja vihattu. Minkä vihaama? Oman kansansa. No niin, hän ei ollut mikään kommunisti tai muuta sellaista. Sanokaamme että hän oli Helluntailainen, ja Helluntailaisryhmät vihasivat häntä. He eivät pitäneet hänestä. He eivät halunneet olla missään tekemisissä hänen kanssaan. Mutta hänellä oli Jumalan Sana. Jumala teki siitä paradoksin.

134. "Miksi ei Jumala tekisi sitä, jos kerran kaikki nämä muutkin miehet ovat profeettoja ja saarnaajia ja niin edelleen, miksi ei tämä suuri ryhmä voisi päättää jotakin paremmin kuin yksi henkilö? Näyttää järjettömältä että vain yhden miehen Sana olisi oikein, kaikkien muiden asemesta."

135. Mutta tuon miehen sana oli Jumalan Sana. Siksi Jumala pani asian tapahtumaan, koska tuo mies oli Jumalan Sanan kanssa. Muut profetoivat valhetta. Kyllä, se oli paradoksi kun Jumala otti yhden pikkumiehen Sanan, ja osoitti sen todeksi, koska se oli Hänen Sanansa. Jumalan täytyy seistä Sanansa

sanoman, jossa järjellisesti katsoen ei ollut mitään vikaa. Oh, kuinka hänen rintansa olikaan pystyssä, ja kuinka hän oli LL Tohtori Se-ja-se, jostakin määrätystä koulusta. Se oli niin korkeasti oppinutta ja kiilloitettua, ja hän saarnasi sellaisen psykologian mestariteoksen, että ihmiset sanoivat, "Se oli ihmeellistä."

210. Mutta Kristityille jotka istuivat siellä, aivan niinkuin Nikean Kirkolliskokouksessakin, heille se oli Hengen murehduksista. Varmasti se oli mestariteos. Kyllä vaan. Siinä oli kaikki kiilto mitä vain voi olla. Mutta todelliset Hengellä-tätetyt Uimiset sanoivat vain, "Hah?" He eivät käsittäneet sitä, siinä ei ollut mitään Henkeä vahvistamassa sitä.

211. Niinpä kun hän tuli alas, oli hänen päänsä kumarassa, koska hän oli nähnyt ettei se mennyt ihmisiin oikealla tavalla. Hän oli jostakin toisesta koulusta, ja siellä hän oli helluntai-ihmisten kanssa. Hiinpä kun hän tuli alas puhujanlavalta, tuli hän sieltä höyhenet lyötyinä. Ja hän alkoi kävellä seurakunnan lävitse aineistonsa kainalossaan, tällä tavalla.

212. Siellä oikealla puolella istui eräs vanha viisas pyhä, joka sanoi eräälle toiselle miehelle, "Jos hän olisi mennyt ylös sillä tavalla kuin hän tuli alas, olisi hän tullut alas sillä tavalla kuin hän meni ylös." Siinä se on. Jos hän olisi mennyt ylös nöyränä, olisi hän mahdollisesti tullut alas Kirkkaudella täytettynä. Jos hän olisi mennyt ylös sillä tavalla kuin hän tuli alas, olisi hän tullut alas sillä tavalla kuin hän meni ylös. Se on totta. Se on paradoksi!

213. Kuunnelkaahan, lopetan hetken kuluttua nyt, ennen rukousjonoa. Halusin vielä sanoa sana tai kaksi koskien paradoksia.

214. Vanhojen profeettojen näyt ovat yhä paradokseja. Se on uskomatonta. Kuka voi sanoa että joku mies, neljätuhatta vuotta sitten, olisi voinut puhua hevosettomista ajoneuvoista, jotka kulkisivat leveillä teillä tyrkkien toisiaan. Kuinka nuo Vanhan Testamentin profeetat voivatkaan Jumalan Voimalla ylös kohotettuina, ennalta nähdä ja kertoa tarkasti ja täydellisesti sen minkä he näkivät tapahtuvan kaukaisessa tulevaisuudessa. Selittäkääpä se! Se on paradoksi.

215. Haluan antaa teille erään toisen mitättömän pikku asian. Myös minun kääntymykse-äni oli paradoksi. Sanon tämän rakkaudella ja kunnioituksella. Vanhempani ovat menneet. Äitini suvussa he kaikki olivat syntisiä, ansapyytäjiä, metsästäjiä, vuoristolaisia. Isäni suvussa kaikki olivat juoppoja, pirtutrokareita, uhkapelureita, pistoolisankareita, tappaen toisiaan, melkein kaikki heistä kuolivat saapaat jalassa. Kummaltakaan puolelta siellä ei ollut yhtään uskonnollisuutta. Ja kuinka Jumala... mikä oli Se joka tuli tuohon

miehen tekävän niin valitessaan morsiantaan, jonkun miehen, jolla olisi ylin valta?

204. Minulla on tässä jotakin pientä jonka halusin sanoa, mutta minulla ei ole aikaa siihen, se koskee erästä pikku vertausta jonka kerran näin. Olin kirjoittanut sen tänne, mutta minulla ei ole aikaa siihen.

205. Mutta Jumala valitsi Morsiamensa sen kaltaisesta ihmisjoukosta. Jos joku sanoo ettei niin ole, silloin te ette usko Raamattuanne. Niin se on. Lukekaa Raamattuanne, niin näette että se on tarkalleen niin.

206. Se oli paradoksi, kun Jumala valitsi henkeytetyn saarnaamisen hullutuksen, korke-asti-kiilloitetun teologian sijaan. Joku mies, joka tuskin tietää kuinka käyttää sanoja kielipin mukaan, ja kaikkea muuta sellaista, ja Jumala valitsi sen, sensijaan että olisi ottanut jotakin suurta kiilloitettua oppinutta, joka todella osaa lausua kaikki sanat oikein. Mutta se miellytti Jumalaa käyttää henkeytetyn saarnaamisen hullutusta, jotakin pientä kyntäjäpoikaa, joka ei tunne edes aakkosiaan, ja käyttää häntä voittamaan sieluja. Kun taas pettäjät, kokonaan kiilloitettuja, ovat vain sokeita johtamassa sokeita. Se on todellinen paradoksi!

207. Oi, Sana on niin täynnä sitä. Minulla on täällä niin monia tekstejä joita minun täytyy ohittaa.

208. On totta että suuri kirkko loistaa ja kimaltaa kiilloitettua teologiaa, kun taas VALTAKUNTA HEHKUU NÖYRYYDESSÄ, KÖYHÄNÄ JA ALHAISENA. Evankeliumi ei loista, Se hehkuu. Katinkulta loistaa; todellinen kulta hehkuu. On eroa hehkun ja loiston välillä. Me tiedämme sen. Suuren seurakunnan kimaltaessa ja loistessa korkeasti-kiilloitettuihin oppineisiin, hienoihin kirkonpenkkeihin, ristiinnaulitun kuvia ympäri seinillä, ja on parhaiten rakennetut rakennukset, suurine torneineen, kaikki sillä tavalla; pieni Valtakunta, täällä jollakin sivukujalla, hehkuu Jumalan Kirkkautta, täynnä nöyriä sydämiä, ja Jumalan toimiessa heissä, parantaen sairaita, herättäen kuolleet, ajaen ulos perkeleet, ja niin edespäin sillä tavalla; ja vain ohittaen tuon suuren seurakunnan.

209. Siellä oli eräs suuri saarnajien kokous. Älkää unohtako tätä. Oli eräs suuri saarnaajakokous jokin aika sitten eräessä kaupungissa jokin aika sitten, jossa myös muutamat ihmiset täältä olivat läsnä. Ja heillä oli eräs mies jonka tuli... Oh, hän oli teologi, ja hänellä oli "tämän päivän sanoma ihmisille." Ja hän oli tutkinut sitä kaksi tai kolme viikkoa. Se kyllä sopii. Ja kun hän käveli lavalle, ei hänen vaatteissaan ollut ryppyäkään, ja ne olivat hienoimmat mahdolliset, tiedättehän, hän käveli sinne lavalle, työnsi rintansa ulos ja laski pöydälle materiaalinnsa tätä sanomaansa varten. Ja hän todella saarnasi tunnin

takana, eikä jonkun neuvoston sanan takana. Mutta Jumalan Sana on se jonka rinnalla Hän seisoo.

136. Hän otti Miikan, sensijaan että olisi ottanut tuon hyvin harjoitetun saarnaajien koulun, nuo tunnetut miehet. Ei mitään heitä vastaan, he olivat suuria miehiä. He olivat miehiä jotka eivät uskoneet johonkin toiseen jumalaan, vaan samaan Jumalaan johon Miikakin uskoi. Mutta he vain toimivat niinkuin olisivat uskoneet Sen, mutta eivät halunneet ottaa Hänen Sanaansa. Koska he halusivat olla suosittuja. He halusivat olla kuninkaan suosiossa. Ja sokeudessaan he jättivät huomioimatta Jumalan Sanan. Kuinka olisi Jumala siunannut sitä minkä oli kironnut?

137. Te naiset ja miehet, molemmet, älkää ajatelko minun tekävän tätä ollakseni ilkeä. Teen sen ollakseni rehellinen. Se on syynä siihen. Kuinka voisin sanoa että, "Naisten olisi sopivaa leikata hiuksensa pois, ja käyttää vaatteitaan niinkuin he tekevät, ja ettei sillä olisi mitään tekemistä Sen kanssa"? Jumalan Sana sanoo että on! Nainen on häpeällinen niin kauan kuin hän tekee sen, eikä Jumala ole silloin koskaan toimiva hänen kanssaan. Minä en välitä kuinka paljon hän puhuu kielillä tai hyppää tai huutaa, hän ei ole kuitenkaan vielä päässyt mihinkään Jumalan kansaa. Se on Herran Sana.

138. Miehet, te jotka ette pysty hallitsemaan omaa taloanne, ja sitten yritättekö te vielä olla saarnaajia ja diskoneita? Kuinka te sopsitte saarnaamaan ja johtamaan elävän Jumalan Seurakuntaa, ja jakamaan heille heidän perintöösansa? Kun te ajattelette ruokalippuunne ja sisääntulevia yhrejä enemmän kuin Jumalan Sanaa, ja häpeätte sanoa sitä naisten edessä, kun pelkätte suosionne laskevan. Olkoon Jumala armollinen syntiselle sielullenne!

139. Puhukaa Jumalan Sana, Totuudessa! Johannes sanoi, "Kirves on laskettu puun juurelle." Ja kirves on Jumalan Sana. "Jokainen puu joka ei tuota oikeaa hedelmää hakataan maahan ja heitetään tuleen." Jumala, tuo meille toinen paradoksi!

140. Miksi Jumala otti Johannes Kastajan, josta juuri puhuin, sensijaan että olisi ottanut tuonpäivän hyvinkoulutetut papit? Hän otti miehen joka ei koskaan elämässään käynyt päivääkään koulua. Koska ymmärrämme että Johannes meni erämaahan yhdeksän vuotiaana ja oli siellä yksin Jumalan kansaa.

141. Jokin päivä sitten, lukiessani Nikean Kirkolliskokouksesta. Se oli pitkän aikaa apostoli Johanneksen kuoleman jälkeen. Kun nuo miehet tulivat sinne Nikean Neuvostoon, saivat jotkut noista vanhoista veljistä muut heistä hämilleen. He tulivat sinnepukeu-tuneina lampaan nahkoihin; sinne missä

keisari Constantiinus ja Rooman piispat olivat viitoissaan. Heillä oli vanhoja nahkoja kiedottuina ympärilleen, ja he elivät kasviksista erämaassa, mutta he olivat Herran profeettoja. Tuo pieni seurakunta, sen Kreikkalainen osa jatkoi eteenpäin; mutta Rooman puoli meni taaksepäin. Se osoittaa että kun te teette kompromissin, te ette voi olla Kristuksen palvelija.

142. Johannes. Tuona päivänä seurakunta oli hyvin orthodoxinen, heillä oli pappeja ja hyvinkoulutettuja miehiä. Mutta Jumala valitsi miehen jolla ei ollut mitään koulutusta, ja vei hänet ulos erämaahan, missä hän oli puettuna lampaannahan palaseen, parta sekaisin kasvoillaan ja hiukset riippuen niskassa. Hänellä ei ollut saarnatuolia josta saarnata. Mikään seurakunta ei antanut hänelle kutsua. Mahdollisesti hän seisoj siellä mudassa puolipolveen, ja saarnasi, "Jumalan Valtakunta on käsillä!" Jumala valitsi tuon miehen.

143. Jeesus sanoi, "Ketä te lähditte näkemään, miestäkö joka osaa puhua kaikissa kouluissa ja joka on hienosti vaateutettu jne.?" Hän sanoi, "He ovat kuningasten palatseissa. Mutta mitä te menitte nähdäkseenne, profeettaako?" Hän sanoi, "Hän oli enemmän kuin profeetta. Tämä on hän jonka tulemukselta profeetta puhui sanoen, 'Minä lähetän sanansaattajani kasvojeni edellä.'" Hän oli tuo liiton enkeli. Hän oli tuo suuri edelläkävijä.

144. Mutta kun se tapahtui, oli se paradoksi. Miksi hän ei tullut johonkin suureen kouluun siellä Jerusalemissa? Miksi Hän ei tullut ylipappi Kaifaalle? Miksi Hän ei tullut jollekin noista suurista koulutetuista miehistä, joita oli koulutettu lapsuudesta alkaen, ja joiden isät olivat koulutettuja ennen heitä, ja heidän isänsä ennen heitä, sukupolvi toisensa jälkeen, ja he olivat harjoitettuja, hienoja, korkeasti-sivistyneitä ja koulutettuja miehiä? Ja Hän valitsi erämaasta miehen joka ei ollut koskaan elämässään käynyt päiväakkään koulua, ja asetti hänet sinne Jordanille, sanoen, "Tämä on hän." Ehdoton paradoksi. Se oli uskomatonta, mutta kuitenkin totta. Jumala teki sen.

145. Meidän Herramme neitseellinen syntymä. Oli mahdotonta naisen synnyttää lasta tuntematta miestä. Mutta Jumala teki sen. Katsokaahan, se on paradoksi. Hän otti sieltä erään pienen naisen, joka oli kihloissa noin neljäkymmentä-viisi vuotiaan miehen kanssa. Hän itse oli noin kuudentoista tai kahdeksantoista, ja kihloissa tämän miehen kanssa, joka oli leski ja jolla oli neljä lasta. Ja sitten Hän otti tämän naisen ja varjosi hänet Pyhällä Hengellä, ja hänen kohdussansa sikisi ruumis majaksi Kaikkivaltiaalle Jumalalle. Se oli paradoksi!

146. Kuinka Hän ei mahdu Taivaaseen! Maa on Hänen jalkajakkaransa ja Taivaat Hänen valtaistuimensa ja kuitenkin Hän otti Jumaluuden täyteyden ja pani Sen ruumiillisesti erääseen Mieheen. Te voitte mitata satojen biljoonien

196. Minä sanoin, "Samalla tavalla kuin tiedän nuo asiat puhujan lavalla." Sanoin, "Sinä olet Katolinen. Ja jatka sinä vain ja kirjoita se, mutta minä varoitan sinua juuri nyt; kolmessakymmenessä päivässä tästä alkaen, jos kirjoitat sen, tulet makaamaan tien sivussa, kurkkusi lasin leikkaamana, joka on omasta autostasi, ja olet huutava armoa ja tulet ajattelemaan minua monta kertaa."

Hän kysyi, "Etkö sinä ole Irlantilainen?"

"Kyllä."

"Oliko sinun sukusi Katolista?"

Sanoin, "Ehkä ennen minua."

197. Hän sanoi, "Mitä äitisi ajattelisi sellaisesta, sinun tehdessäsi tuolla tavalla...?"

198. Minä sanoin, "Kastoin hänet Jeesuksen Kristuksen Nimestä. Ja hän vastaanotti Pyhän Hengen." Kyllä vaan.

199. Ja minä sanoin, "Nyt, jos haluat jatkaa sitä tietä, niin minä tulen ottamaan sinun nimesi ja sinä minun nimeni. Sitten jos se ei ole sillä tavalla kolmenkymmenen päivän kuluttua, voit kirjoittaa lehteesi että minä olen väärä profeetta. Jatka vain edelleen ja kirjoita se."

200. Hän sanoi, "Vihaisin ajatella, että Taivaaseen, että tuonkaltainen joukko tietämättömiä, kuten nuo jotka olivat siellä kokouksessa, hallitsivat Taivasta."

201. Minä sanoin, "Siitä ei tule olemaan sinulle paljoakaan vaivaa." Sanoin, "Sillä ellet sinä muuta mieltäsi ja tapojasi, et sinä kuitenkaan tule olemaan siellä." Minä sanoin, "Koska he tulevat olemaan siellä. Jumala on sen valinnut olemaan niin."

202. Se on paradoksi, että Jumala on valinnut typerät asiat. Että Hän, Jumala, valitsi tuoda pelastuksen maailmalle sen kaltaisen joukon kautta. Se on paradoksi, se on kertakaikkiaan erilaista, kuin heidän korkeasti-koulutetut ja kiilloitetut oppineensa, ja teologinsa ja muut asiansa. Jumala vain yksinkertaisesti ohittaa sen, ja nostaa esiin jonkun pienen tietämättömän, ja panee Sanomansa häneen, niinkuin Hän teki Johannekselle ja muille, Pietarille ja heille, lähettäen heidät saarnaamaan Evankeliumia, ja tuomaan sisälle Hänen Seurakuntansa; ja pelastaa heidät ja tuo heidät takaisin maan päälle, ja siinä kaikki mitä se on, näettehän. Ja Hän antaa vain tämän suuren kiilloitetun asian mennä. Oi, se totisesti on jotakin!

203. Jumala valitsi tietämättömän ja oppimattoman Morsiantaan varten, sensijaan että olisi ottanut koulutuksen ja oppineet! Voisitteko kuvitella jonkun

koskaan tehnyt. Hän näytti olevan oikeamielinen mies. Ja Jumala valitsi tuon kiukkuisimman ja ilkeimmän kaverin mitä maassa oli, ottamaan hänen paikkansa. Se oli paradoksi! Se on mitä Jumala tekee. Paradokseja!

187. Se oli paradoksi kun tämä jumalaton, pöyhkeä, kiukkuinen ilkeä, halveksiva Juutalainen, oli yhtenä päivänä matkallaan Damaskukseen, vangitsemaan Kristittyjä ja panemaan heitä vankilaan, kun yht’ äkkiä hänet lyötiin maahan. Ja kun hän katsoi ylös, siellä seisoivat tuo Tulipatsas, ja Ääni sanoi, “Saul, Saul, miksi vainoat Minua?” Se oli paradoksi, kun hän voi nähdä Sen, eivätkä muut heistä voineet nähdä Sitä.

188. Joku saattoi sanoa, Ohoh, minä en nähnyt Sitä. Ei siellä mitään ollut. Sinä olet väärässä.” Ja suunnilleen niin he sanovat tästä tänään, “Minä en usko sellaiseen.” Tietenkään he eivät usko. Mutta siellä Se on, on niitä jotka näkevät Sen. Varmasti, jos te ette voi nähdä, te olette sokeita ettekä voi nähdä Sitä.

189. Eräs mies sanoi minulle jokin aika sitten, useita vuosia sitten, hän sanoi, “Jos minä olen sinun tielläsi...” Hän sanoi, “Paavali iski erään miehen sokeaksi. Jos minä olen perkeleestä, niin iske sinä minut sokeaksi.”

190. Minä sanoin, “Sitä ei ole tarpeen tehdä. Sinä olet jo sokea. Katsohan, sinä olet jo sokea, ja sinun sokeutesi on pahinta laatua.” Minä sanoin, “Sokea Anna temppelissä voi nähdä pidemmälle kuin sinä. Ja hän oli sokea fyysillisesti.” Tämä mies taas hengellisesti. Aivan varmasti. Se oli paradoksi.

191. Se oli paradoksi kun Jumala teki niin-kutsutun harhaopin... Kaikki tämä melu ja huutaminen ja Jumalan ylistäminen ja kielillä puhuminen; nämä ihmiset jotka ovat halveksittuja ja hylättyjä, ja joita kutsutaan idiooteiksi ja harhaoppisiksi; so on paradoksi, kun Jumala, kaikkien suuri Isä, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, valitsi joukon harhaoppisia tuomaan pelastuksen Seurakunnallensa, sensijaan että olisi ottanut hyvinkoulutettua kirkollista teologian systeemiä. Se on paradoksi.

192. Äskettäin olin Washingtonissa, tai, ei, uskon sen olleen Oregonissa. Ja siellä tuli kaksi reportteria sisään savukkeet käsissään. Heidän aikomuksensa oli kirjoittaa minusta, ja heidän tarkoituksensa oli sanoa vähän sitä ja tätä, tiedättehän. Tuo mies sanoi, “Ja oletko sinä pyhä-kieriskelijä?”

193. Minä sanoin, “En.” Sanoin, “En ole koskaan kierinyt. Mutta uskon että jos Hän käskisi minua kierimään, tulisin kierimään.”

194. Ja niin puhe jatkui sillä tavalla, -tiedättehän, tämän naisreportterin jatkaessa. Minä sanoin, “Sallihan minun sanoa sinulle jotakin, pikku nainen, sinä voit kirjoittaa mitä tahansa haluat. Sinä olet Katolinen.”

195. Hän sanoi, “Kyllä. Kuinka tiesit että olin Katolinen?..”

valovuosien matkoja, mutta te ette koskaan mittaa Jumalaa; ja kuitenkin, pieni lapsi joka makasi seimessä, sisälsi Hänen Jumaluutensa täyteen ruumiillisesti! Jehovan! Se on paradoksi, kuinka suuri Jumala, joka hallitsee satojen miljoonien aurinkojen paistamisen planeetoille, jolla ei ole koskaan ollut alkua ja jolla ei koskaan tule olemaan loppua, kuinka Hän ruumiillistuttaisi Itsensä jossakin lantaisessa tallissa!

147. Ja sitten me juhlimme Joulua tanssimalla ja ryypiskelemällä! Se ei ole tarkoitettu juhlistavaksi; vaan palvottavaksi! Mutta me julliimme Joulua. Jumala teki sen voidakseen kuolla ja ottaa syntisen paikan.

148. Se oli paradoksi kun eräs pieni kiharapäinen poika, kumaraharteinen mies, joka mahdollisesti ei ollut kuin metrin ja viidenkymmenen mittainen; jolla oli seitsemän palmikkoa päässään, kuin jollakin mammanpojalla. Ja eräänä päivänä kun hän oli menossa tapaamaan tyttöystävänsä, tuli häntä vastaan karjuva leijona.

149. Onko kukaan teistä koskaan kuullut todellista leijonan karjuntaa? Te olette mahdollisesti kuulleet niiden karjuvan näissä häkeissä täällä eläintarhoissa. Mutta sanon teille että sellainen on vain kissan naukumista. Teidän tulisi kuulla kuinka joku villi leijona todella karjuu. Kivet vierivät alas mäiltä puolen mailin etäisyydeltä; se värähtää maata niin, että saa kivet vierimään alas mäkiä. Mistä tuo karjunta tulee, sitä en tiedä.

150. Näin yhtenä päivänä kuinka eräs suuri vanha kelta-harjainen leijona karjui musta-harjaiselle, joka oli ottanut suuhunsa palasen lihaa. Se oli jättänyt sen sinne, ja aivankuin sanonut, “Nyt sinä jätät sen rauhaan, kun minä menen alas juomaan vettä.”

Ja se meni alas litkimään vettä. Kun se tuli takaisin, oli tämä musta-harjainen nuolemassa sitä. Tuo vanha isäpappa pysähtyi, laski päänsä alas ja päästi ulos karjaisun, niin että kivet vierivät alas mäkeä. Sellainen ravistelisi koko kaupunkia, jos se karjuisi sillä tavalla täällä. Leijonan karjunta, oh, se on hurjaa!

151. Ja sellainen karjunta oli tätä pientä kiharapäistä ruipeloä vastassa, niinkuin me häntä kutsuisimme, ja sitten tapahtui jotakin. Tuo pieni ruipelo kävelee sitä vastaan ja tarttuu sitä leuoista tällä tavalla, ollenkaan hermostumatta, ja vetäisee sen halki ja laskee sinne maahan. Se on paradoksi. Mikä aiheutti sen? Jos panette merkillä lukiessanne sitä, niin juuri sen edellä sanotaan, “Ja,” yhdys-sana, “Herran Henki tuli hänen ylleen.” Se oli eri juttu. Ja hän tappoi tuon leijonan.

152. Sitten yhtenä päivänä joitakin Filistealaisia tuli hänen peräänsä. Hän oli aseeton, ja heitä oli siellä tuhannen miestä, joilla oli pitkät keihäät ja suuret

kilvet, kuin jokin suuri ovi edessään kilpenä. Ja ajatelkaa nyt noita suuria vaskisia kilpiä suojana edessä, ja vaskiset kypärät ja ja vaskiset asepuvut, kaikki oli vaskesta; ja heillä oli ehkä viisitoista- tai kaksikymmentä jalkaa pitkät keihäät, joissa oli partaveitsen terävät vaskiset kärjet. Ja he tulivat tätä kiharapäistä ruipeloa vastaan, joka oli tulossa Palestiinasta vierailemaan tyttöystävänsä luona siellä. Niinpä he sanoivat, “Siellä tuo pikkumies nyt on, menkäämme ottamaan hänet!” Yksi mies olisi voinut ottaa hänet keihäänsä kärkeen ja nostaa ilmaan ja ravistaa hieman ja hän olisi pudonnut suoraan hänen käsiinsä keihään varutta pitkin. Hänhän oli vain vähäinen pikku kaveri.

153. Jotkut taiteilijat yrittävät piirtää Simsonille hartiat, joilla hän ei olisi voinut kävellä sisälle tähän Tabernaakkeliin. Silloin se kaikki ei olisi mikään mysteeri, jos mies olisi sen kokoinen. Simson oli vain vähäinen pikkumies, mutta Herran Henki oli se joka oli suuri. Katsokaahan, se häpäisee Kirjoitusta, sanoa että hän oli sen kokoinen mies.

154. Jumala ottaa aina typerät ja tietämättömät asiat sillä tavalla, ja tekee tekonsa niiden kansaa, näettehän. Hän ottaa jotakin mikä ei ole yhtään mitään.

155. Niinpä tämän pikku miehen seistessä siellä, tulivat nämä Filistealaiset äkisti ja piirittivät hänet, tappaakseen hänet. Ja hän otti käteensä villin aasin leukaluun, joka makasi siellä maassa. Ja Herran Henki tuli hänen päälleen. Ja siinä oli paradoksi, kuinka hän voi lyödä heitä päähän tuolla aasin leukaluulla, noiden puolituumaa paksujen kypärien lävitse jotka suojasivat heidän päätänsä. Ensinnäkin, tuo vanha leukaluu, ensimmäisestä iskusta se olisi hajonnut tuhansiksi siruiksi, osuessaan tuollaiseen kypärään, tai kilpeen. Ja kun tuhannen heistä kävi hänen kimppuunsa, hän löi jokaisen heistä kuoliaaksi. Se oli paradoksi! Se tapahtui kun Jumalan Henki tuli hänen päälleen.

156. Oi, voisimmepa me vain olla leukaluita Jumalan kädessä, niin tulisi olemaan jälleen toinen paradoksi. Kyllä, sitä se oli.

157. Se oli paradoksi, kun meidän Herramme Jeesus otti viisi keksiä ja kaksi pientä kalaa, ja ruokki niillä viisituhatta. Ja he keräsivät kori kaupalla jäännöksiä talteen joita he eivät olleet syöneet. He laskivat tälle pöydälle neljä tai viisi kalaa ja leipää, ja sitten tälle neljä tai viisi leipää. Ja jotkut heistä eivät kyenneet edes syömään sitä kaikkea vaan jättivät sen sinne. Niinpä he keräsivät niitä talteen korikaupalla. Näettekö? Kuinka Hän teki sen? Se on uskomatonta, että joku Mies voi ottaa viisi keksiä ja kaksi pientä kalaa ja ruokkia niillä viisituhatta, ja sitten kerätä seitsemän koriillista tähteitä. Se on uskomatonta, mutta Hän teki sen. Miten? Se oli Jumala. Se oli paradoksi. Se on uskomatonta, mutta Hän teki sen.

Rooman Kirkko sanoi, tai mitä mikä tahansa niistä sanoi. Hän pysyi tarkkaan Jumalan Sanan kanssa. Hän opetti heille; kielilläpuhumista, käsien laskemista sairaiden päälle. He herättivät kuolleen. He ajoivat ulos perkeleitä. Eräs mies, hänen ystävänsä oli tapettu, pyydettyään saisiko hän nähdä häntä hetken, hän oikaisi ruumiinsa hänen päälleen, ja hän käveli sieltä ulos yhdessä ystävänsä kanssa. Idiksi? Se oli paradoksi. Varmasti, Jumala teki sen.

179. Minä uskon paradokseihin. Kyllä vaan. Minä uskon niihin koko sydämeistäni.

180. Se oli paradoksi, kun maailma oli täynnä terävälyisiä miehiä, ja Jumala pani Valtakunnan avaimen miehen käteen, jonka ajateltiin olevan “tietämättömän ja oppimattoman.” Se on totta. Yksi älykkäimmistä miehistä tuona päivänä oli ylipappi Kaifas, muita olivat keisarit ja kuninkaat ja muut maan suuret miehet, kuten presidentit ja niin edelleen.

181. Ja mikä on kaikkein tärkein asia maailmassa? Se on Jumalan Seurakunta! Jumala teki maan, Hän teki sen tarkoitusta varten: ottaakseen siitä ulos Seurakunnan, Morsiamen. Ja se on kaikkein tärkein tehtävä maailmassa.

182. Ja älykkäimmät miehet joita Hänellä oli valittavanaan, olivat keisarit ja kuninkaat, hallitsijat, ylipapit ja kirkonmiehet. Hän olisi voinut ottaa minkä tahansa niistä. Mutta se oli paradoksi, että Hän kutsui tehtävään miehen joka ei osannut kirjoittaa edes omaa nimeään, ja sanoi hänelle, “Minä annan sinulle avaimet Valtakuntaan. Mitä tahansa sinä sidot maan päällä, sen Minä tulen sitomaan Taivaassa. Mitä sinä päästät maan päällä, sen Minä tulen päästämään Taivaassa.”

183. Hei, ajattelin juuri sitä, koskien tuota näkyä, “Mitä sinä päästät tai sidot.”

184. “Mitä sinä sidot maan päällä, Minä tulen sitomaan Taivaassa. Mitä sinä päästät maan päällä, Minä tulen päästämään Taivaassa.” Kyllä, Hän ei antanut sitä oppineelle ylipappi Kaifakselle, vaan tietämättömälle kalastajalle. Se on totisesti paradoksi!

185. Me näemme Paavalin, tuon pienen kyöinyneäisen Juutalaisen, ylpeänä olevan menossa sitomaan noita ihmisiä jotka pitivät sellaista melua, huusivat ja muuta sellaista; hän heittäi heitä vankilaan ja tuhosi Seurakuntaa; Stefanuksen kivittämisessä hän oli todistajana, pitäen huolta heidän päällysvaipoistaan. Hän oli Seurakunnan kauhu. Kuinka voi Jumala koskaan välitä sen kaltaista miestä?

186. Ja katsokaa noita piispoja, kaikkia apostoleja, jotka sanoivat, “Me valitsemme jonkun ottamaan Juudaksen paikan.” Ja kenet he valitsivat? Mattiaan. He valitsivat hänet arvalla, eikä ole yhtään asiaa mitä hän olisi

tätä lääkettä varten, koska rouva on lääkkeen tarpeessa välittömästi.” Ja hän sanoi, “He olivat lähdössä ulos.”

171. Ja hän sanoi, että kuunnellessaan poikansa puhetta, Jokin sanoi, “Ei, älä tee sitä. Tuo nainen tarvitsee sitä.” Ja hän sanoi että hän sattui ajattelemaan, “Tuo pitkä ihmisjono siellä! Se on vaikeata terveenkin miehen seistä siellä jonossa, saati sitten äidin tuossa tilassa.”

172. Hän sanoi, “Sanoin pojalleni, Mene ja käske heidän tulla takaisin.” Hän sanoi, “Ja ryntäsin ovelle, ja sanoin, Tulkaa takaisin! Tulkaa takaisin!” He tulivat takaisin ja minä sanoin pojalleni, “Täytä lääkemääräys, ilman laskua.”

173. Ja hän sanoi, “Poikani antoi minulle reseptin, ja menin takahuoneeseen ja valmis-tin sen parhaani mukaan, ja sitten toin sen tälle rouvalle ja sanoin, ‘Ei tarvitse maksaa tätä.’ Hän tarvitsi sitä niin kovasti, ja minä kyllä tulisin toimeen ilman siitä tulevaa rahaa.”

174. Niinpä hän sanoi, “Aioin juuri laskea lääkkeen tuon naisen käteen, ja katsoin hänen kättään ja se oli arpinen.” Hän sanoi, “Katsoin ylös, ja olin panemassa sitä Jeesuksen käteen.” Hän sanoi, “Ja silloin opin tietämään mitä tuo Kirjoitus merkitsi, ‘Mitä te olette tehneet yhdelle näistä Minun vähimmistäni.’”

175. Hän kysyi tältä saarnaajalta, “Uskotko sinä sitä?” Ja tämä mies joka kertoi sen minulle, sanoi, “Varmasti, tietenkin minä uskon sen.”

Se oli paradoksi, uskomatonta, mutta totta.

176. Entä miten oli tuon suuren pyhän Martinin kanssa, Tours’ista, Ranskasta. Kun hän ollessaan sotilas, oli tulossa alas kylmää, pimeää katuja, ja siellä makasi eräs vanha pummi, jäätymässä kadulla. Hänen verensä oli jäätymässä hänen suonissaan. Ja Martin ei silloin vielä ollut Kristitty. Kuka tahansa Raamatun historian lukija on lukenut Pyhästä Martinista. Hän oli se jonka minä valitsin historiasta sanansaattajaksi kolmatta seurakunta ajanjaksoa varten, koska merkit seurasivat häntä. Ja tämä Pyhä Martin oli sotilas, ja siellä makasi tämä vanha mies kadulla jäätymässä. Hänellä oli vain yksi päällystakki ja ilman sitä hän jäätyisi. Hän otti veitsen ja leikkasi tuon takin halki, ja kietoi tuon pummin siihen puolikaaseen ja pani toisen puolikkaan itsensä ympärille, ja jatkoi matkaansa.

177. Tuona yönä kun hän oli tullut huoneeseensa ja istunut, hän kuuli Jonkun tulevan huoneeseen. Hän katsoi, ja tässä tuli Jeesus, kiedottuna tuohon päällystakin puolikkaaseen. Se oli hänelle kutsu palvelukseen.

178. Hänestä tuli pyhä. Hän puhui kielillä. Kouluissansa hän koulutti ihmiset elämään oikein Jumalan Sanan kanssa. Hän ei välittänyt mitä Ensimmäinen

158. Se oli uskomatonta, eikä sitä ollut koskaan tapahtunut aikaisemmin tai jäljestä päin, kun aallot olivat korkeat niin että neolivat upottamaisillaan heidän veneensä, tuli eräs Mies kävellen noilla aalloilla. Voin aivan nähdä kuinka suuret vaahtopäät ympäröivät Häntä, ja Hän vain kävelee rauhassa edelleen kuin betonilattialla. Hän käveli meren päällä myrskyn aikana! Antaa tieteen ratkaista se. Mikä auttoi Häntä siellä? Mikä piti Hänet veden pinnalla, siellä missä se on noin puoli mailia syvää? Kun nuo suuret aallot, monta kertaatämän Tabernaakkelin kokoiset, räiskyivät ja täyttivät tuon pienen veneen. Se oli täynnä vettä ja oli uppoamassa, masto oli murtunut ja airot menneet aaltojen mukana, ja kaikki toivo pelastumisesta oli mennyt. Ja tässä tuli Joku, kävellen veden päällä! Se oli paradoksi, varmasti, se on uskomatonta, eikä sitä voida selittää, mutta Hän teki sen. Kyllä vaan, Hän teki sen, Hän tuli kävellen veden päällä. Se on uskomatonta että tämä sama Jeesus....

Oi, Jumala, toivon heidän ymmärtävän tämän!

159. On uskomatonta, todellinen paradoksi, että tämä sama Jeesus Nasaretista, valitsi Seurakunnaksensa joukon tietämättömiä kalastajia, noiden hyvin-koulutettujen pappien asemesta tuonpäivän kirkkokunnissa. Kuinka Jumala jolla oli kaikki viisaus, niin että Hän voi kävellä vetten päällä, muuttaa veden viiniksi, ja ottaa viisi keksiä ja ruokkia niillä viisituhatta ihmistä ja kerätä seitsemän korillista tähteitä! Kuinka tuo sama, Jumala joka täyttää Iankaikkisuuden, joka on sellainen kirkkaus että aurinko peittää kasvonsa Häneltä; joka on kaiken viisauden, puhtauden, ymmärryksen ja tiedon al kulähde, ylimmistä Ylin! Ja Hän tulee paikkaan jossa suuret seurakunnalliset orkanisaa-tiot ovat kaikki kokoontuneet yhteen ja kouluttaneet kaikki miehensä, ja sitten Hän valitsee joukon likaisia, haisevia kalastajia jotka eivät osanneet kirjoittaa edes omaa nimeään, ja Hän valitsee sen tyyppisen miehen asettamaan Seurakunta järjestykseen, Morsiantaan varten. Outo asia, eikö olekin? Näyttää siltä että Hänen vähintään olisi täytynyt ottaa joku joka oli koulutettu.

160. Hän on Kouluttaja. Hän on Se joka tekee sen. On outo asia että Hän teki niin. Sensijaan että olisi ottanut kirkonmiehiä, Hän otti kalastajia tekemään sen. Se on hyvin omituista, mutta sillä tavalla Hän tekee sen. Se on totta. Se on todellinen paradoksi.

161. Kun Jumala otti joukon tietämättömiä, “pyhiä kieriskelijöitä,” niinkuin me heitä tänään kutsuisimme, jotka olivat tämän maailman tavarassa köyhiä, ja vuodatti Pyhän Hengen heidän päälleen ylähuoneessa; sensijaan että olisi vuodattanut Sen Sanhedrinin Neuvoston päälle, jossa kaikki teologit istuivat, jossa kaikki suuret miehet olivat, jossa kaikki seurakuntien johtajat olivat,

jossa ne olivat jotka olivat tutkineet Kirjoituksia, ja rakentaneet suuria kouluja ja olivat hyvin koulutettuja ja odottivat Messiaan tulemusta, ja tiesivät että he tulisivat olemaan niitä jotka tulisivat menmään Häntä vastaan, kohtaamaan Häntä, sanoen, “Messias, sinä tulit alas kuin lentokoneen siivillä ja asetuit istumaan tänne temppelin portaille, ja me näimme Sinun tulevan alas Taivaasta, Taivaan kultaista käytävää myöden. Me olemme nyt kaikki koulutettuja ja valmiit ryhtymään työhön. Meillä on koulutuksemme, meillä on Filosofian Kanditaatin arvo, meillä on LL.D., ja kaikki muu. Me olemmekaa kaikki koulutettuja. Tässä me seisomme, kymmenen- tuhannen vahvuisena joukkona. Me olemme valmiit Sinua varten. Tule nyt! Me odotamme, kutsumme, ‘Tule!’”

162. Mutta sensijaan, Hän menee ja ottaa joukon ihmisiä jotka tuskin eroittavat oikeaa kättään vasemmasta. Se on totta. Ja panee heidät sinne ylähuoneeseen, ja vuodattaa Hengensä, Oi Jumala, tuonkaltaisen ihmisjoukon päälle. Sensijaan että olisi ottanut Sanhedrinin Neuvoston, Hän otti kalastajia. Eikö olekin outo asia että Hän ei käyttänyt heidän koulutustaan? Se miellytti Jumalaa.

163. Se näyttää miellyttävän Jumalaa tehdä Oma Seurakuntansa paradoksiksi. Hän on tekemässä aivan samaa asiaa juuri nyt, tekemällä paradoksin Omasta Seurakunnastaan, ohittamalla kaikki suuret ja ylevät, ja kaiken tämän asian siellä joka on niinkutsuttu seurakunta. Ja kenet tahansa Hän voi saada käteensä, ja se tulee avaamaan heidän silmänsä ja he näkevät mikä on Totuus, ja testaavat sen Jumalan Sanalla ajassa jossa me elämme. Ja heidät Hän asettaa Ruumiiseen. Se on paradoksi! että Jumala valitsee sellaiset. Hän tekee Seurakuntansa paradoksiksi, kooten Sen omituisista, oudoista ihmisistä.

164. Kaikki nämä jotka olivat olleet koolla siellä ylähuoneessa, tulivat sieltä ulos puhuen toisella kielellä, ja horjuen kuin humalaiset. Myös naiset, Hänen oma äitinsä mukaanluettuna, olivat kaikki siellä ylhäällä ja tulivat sieltä laverrellen jotakin, niin että kukaan ei aluksi voinut ymmärtää mitä he olivat tekemässä. Tuliset kielet olivat jakaantuneet heidän ylleen. Kukaan ei ymmärtänyt mitä he tekivät. He lavertelivat kaikenlaista ja toimivat kuin olisivat olleet juovuksissa.

165. Ja siellä seisoi tuo ihmisjoukko joka oli koulutettu, jotka olivat oppineita Evankeliumissa, teologeja, mutta se oli Jumalan valinta,jättää heidät tietämättömyyteensä, korkean älykkyytensä ja koulutuksensa kanssa, ja ottaa tämä ihmisjoukko joka ei tuntenut aakkosiaan, ja vuodattaa Hengensä heidän päälleen, ja tehdä heistä paradoksi. Kyllä, Jumala tekee sen, Hän tekee sen

Omaa tarkoitustaan varten. Hän tekee Seurakunnastansa paradoksin. Minä uskon sen!

166. Jumala, minä uskon Sanan! “Olkoon jokaisen miehen sana valhe, ja Tämä Totuus.” Mitä tämä Sana käskee tekemään, tehkäämme se sillä tavalla kuinka tämä Sana käskee sen tehdä. Ei väliä kuinka naurettavalta se näyttää, kuinka omituisiksi te tulette, tai mitä tahansa sellaista. Pysykää Sanan kanssa. Teitä kutsutaan vanhanaikaisiksi, teitä kutsutaan siksi tai täksi, mutta mitä te siitä välittäisitte? Pysykää tämän Sanan kanssa! Tämä on Se, tämä on Totuus. Älkää ottako mitä joku muu sanoo. Ottakaa mitä Sana sanoo.

167. Jokin aika sitten, eräs saarnaaja ystävä,... kuulin juuri tämän kerrottavan ja uskon sen. Eräänä kuumana iltapäivänä Georgiassa, hän vieraili tämän apteekkarin luona, joka oli hieno, vanha Kristitty veli ja täynnä Jumalan Henkeä. Hän pyysi häntä sisälle ja tarjosi Coca-colaa. Ja istuessaan siellä juomassa, hän sanoi, “ Haluan sanoa sinulle jotakin, ja ehkä sinä et tule uskomaan tätä.”

“Hyvä on,” sanoi tuo saarnaaja, “kuulkaamme se ensin.

168. Hän sanoi, “Olen aina yrittänyt tehdä parhaani Jumalalle.” Hän oli diakoni seurakunnassa. Hän sanoi, “Olen aina yrittänyt elää kutsumukseni mukaisesti, ja tehdä sitä mikä on oikein.” Hän sanoi, “En ole koskaan pettänyt ketään. Olen aina todistanut Herrastani kaikkialla missä olen voinut. Ja lääkkeeni täällä, olen aina yrittänyt pitää varastossani kaikkein korkeimman luokan lääkkeitä mitä voidaan ostaa. En ole koskaan ottanut keneltäkään ylihintaa. Olen yrittänyt tehdä kaiken oikein, niinkuin vain tiedän kuinka tehdä, ja palvella Herraa. Mutta nyt aion kertoa sinulle mitä tapahtui.”

169. Hän sanoi, “Poikani joka myös opiskelee apteekkariksi, seuratakseen minua, oli yhtenä päivänä siellä tiskin takana liikkeessä. Ja se tapahtui taloudellisen lamakauden aikana.” Hän sanoi, “Eräs pieni nainen käveli ovesta sisään, ja päältä voitiin nähdä mikä hänellä oli vikana. Hän oli tulossa äidiksi. Hän ja hänen miehensä, molemmat heistä olivat köyhästi pukeutuneita. He ojensivat lääkemääräyksen pojalleni täytettäväksi, sillä tuo nainen tarvitsi tätä määrättyä lääkettä jonka tuo lääkäri oli määrännyt hänelle. Ja poikani sanoi, ‘Tämä tulee maksamaan niin-ja-niin paljon,’ jolloin tuo tuleva isä kysyi, ‘Kuinka paljon?’ . ‘Niin-ja-niin paljon.’ Hän sanoi, ‘Herra, minä en kykene lunastamaan lääkettä, koska minulla ei ole rahaa.’”

170. Sitten hän jatkoi, “Poikani sanoi, ‘Menkää puoliväliin korttelia tätä katua alas ja te näette siellä vasemmalla paikan jossa he tekevät hyväntekeväisyyttä. Menkää sinne kunnan konttoriin, ja he ehkä antavat rahaa